

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัคร 5 ท่าน
Converted to PDF Format by webmaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai facion history.

เกศาไส

ป.อินทรปาติด

ถึงแม้คุณหญิงวาดเศรษฐีนี้มาจะเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ในวัยชราที่อยู่ข้างจะลำบาก และมีระดับพื้นการศึกษาไม่มากมายอะไรนัก แต่ท่านก็มีสติปัญญาสามารถหาเงินใช้ได้ปีละหลายล้านบาทจากเงินปันผลของบริษัทต่าง ๆ ที่ท่านมีหุ้นอยู่เช่นบริษัทปูนซิเมนต์ไทยการไฟฟ้านครหลวง ธนาคารต่าง ๆ แม้กระทั่งโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งอีกหลายแห่ง นอกจากนี้ท่านยังเป็นหุ้นใหญ่ของธนาคารสี่สหาย โรงแรมสี่สหาย รับจ้างองชายฝากที่ดินอาคารบ้านเรือนให้กู้ยืมเงิน คุณหญิงวาดจะคิดทำอะไรมักจะ ได้ผลสมความมุ่งหมายของท่าน แต่ความคิดของคุณหญิงวาดผิดพลาดไปเมื่อท่านสร้างอาคารสองชั้นขนาดใหญ่กว้างและลึกขึ้นรวม ๘ คูหาริมเขตบ้านของท่านซึ่งติดกับถนนซอย อาคารที่กล่าวนี้ห้องหนึ่งกว้าง ๔ เมตรลึก ๑๐ เมตร มีخانหลังห้องและมีห้องน้ำห้องครัวต่างหาก ชั้นบนมีห้องน้ำเป็นพิเศษ มีหน้าต่างสำหรับตากอากาศ ค่าเช่าห้องเดือนละ ๑๒๐ บาท สัญญาเช่า ๑๐ ปี แต่คุณหญิงวาดเรียกเงินแป๊ะเจี๊ยะถึงห้องละ ๕๐,๐๐๐ บาท อาคารของท่านจะอยู่อาศัยหรือจะเป็นอาคารพาณิชย์ก็ได้ อย่างไรก็ตาม ซอยนี้ไม่ใช่ทำเลการค้า มีผู้มาเช่าอยู่เพียง ๔ ห้องเท่านั้น ห้องแรกเป็นชาวภารตกับครอบครัว ต่อมาห้องที่สองและห้องที่สามเป็นเมียช้อย หรือเมียเก็บของผู้มีอันจะรับประทาน ห้องที่สี่เป็นร้านตัดเสื้อกางเกงของชาวจีนแคะ นอกนั้นว่าง และคุณหญิงวาดไม่ยอมลดราคาบอกให้ผู้ที่มาขอเช่าท่านพูดเสมอว่าเมื่อไม่มีใครเช่า ท่านก็ไม่เคียดแค้นร้อนใจอะไรเพราะตึกแถวนี้เป็นสมบัติของท่านปลูกอยู่ในที่ดินของท่าน

ในที่สุดเจ้าคุณปัจฉิมก็ขอเช่าตึกสองคูหาจากคุณหญิงวาด

"ให้ผมเช่าสักสองห้องเถอะนะครับคุณหญิง ผมให้แป๊ะเจี๊ยะแสนบาท และค่าเช่าอีกเดือนละ ๒๔๐ บาท ตามที่คุณหญิงกะกำหนดไว้"

"เจ้าคุณจะทำอะไรคะ"

"ผมจะเปิดร้านตัดผมที่ทันสมัยที่สุดครับเรียกหุ้นจากอ้ายสี่คนคนละแสนบาท แล้วผมจะเป็นหุ้นใหญ่เป็นผู้จัดการร้านของผมเอง"

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

"ร้านตัดผมอะไรกันคะลงทุนตั้งห้าหกแสน เจ้าลิงสี่ตัวนั้นกับเจ้าคุณคนละแสนก็ห้าแสนแล้ว"

"อ้อ ร้านของเราจะเป็นร้านตัดผมที่ดีที่สุดในเมืองกรุงเทพฯ ครับ เราจะแต่งร้านให้สวยงามที่สุดด้วยเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงมีเครื่องทำผม เครื่องใช้ในการตัดผมจะมีครบถ้วน ที่นั่งตัดผมจะเป็นเก้าอี้นวมนุ่มนอนแบบลำที่สุสุดเราจะเลือกช่างตัดผมฝีมือเยี่ยมมาเป็นช่างประจำร้านของเราสองคูหากตั้งเก้าอี้ได้ ๑๖ ตัว ซึ่งผมกะดูแล้ว"

คุณหญิงวาดชักจะเลื่อมใสในแนวความคิดของเจ้าคุณปัจฉิมนี่ๆ เพราะท่านรู้ว่ากิจการตัดผมนั้นมีแต่เจริญก้าวหน้าและมีกำไรมาก

"แล้วชั้นบนล่ะคะ"

"ชั้นบนหรือครับ ก็ก็เป็นห้อง ๆ ซึ่ครับ มีเตียงนอนสำหรับนวดตัวมีที่อบและอ่างอาบน้ำ"

"ตาเถน" คุณหญิงอุทานเบา ๆ "นี่เจ้าคุณคิดจะเปิดบริการนวดตัว และอาบน้ำด้วยยังงั้นหรือคะ"

"ครับ การนวดตัวและอาบน้ำโดยไม่มีอะไรแฝงอยู่เบื้องหลังไม่ใช่กิจกรรมที่ลามกหยาบคายอะไร เพราะการนวดตัวเองด้วยเครื่องไฟฟ้าด้วยวิธีการที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้ถูกนวดหายเมื่อยล้าหายขัดขอก เส้นสายที่ตึงก็จะหย่อนคลาย ที่หย่อนคลายอยู่แล้วก็จะไม่ขอดเป็นปมหรือไม่ตึง หมอนวดสาวผมจะคัดเลือกแต่คนดีที่ไม่เคยเสียชื่อ บริการอันดีเยี่ยมของเราจะทำให้เรามีลูกค้าขาประจำมากมาย ผมหวังว่าคุณหญิงคงจะไม่ขัดข้องที่ผมขอเช่าตึกสองคูหาข้างบ้านเรา เปิดร้านตัดผม นวดตัว"

คุณหญิงวาดสิ้นศรีษะ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"ดิฉันจะให้เจ้าคุณเช่าตึกของดิฉันยังงั้นกันคะ เจ้าคุณนะเปรียบเหมือนพี่ชายของดิฉันที่คลานตามกันมา ความสัมพันธ์ของเราเหมือนญาติสนิท ลูกสาวเจ้าคุณก็เป็นหลานสะใภ้ดิฉัน เจ้าคุณอยากจะได้ตึกแถวที่วุ่นนี่เอาไปตั้งร้านตัดผมหรือทำเป็นช่องทำเป็นก๊วนอะไรก็ตามใจเถอะคะ ดิฉันให้ฟรี"

เจ้าคุณปัจฉิมนี่ๆ มองดูคุณหญิงวาดอย่างชื่นใจ

"ถ้าอย่างนี้ผมก็ไม่เอา ผมทำการค้าผมได้ผลประโยชน์ คุณหญิงก็ต้องได้ค่าแป๊ะเจี๊ยะและค่าเช่าตึก"

"ไม่ล่ะคะ" คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะพลาง "ดิฉันกินเงินเจ้าคุณไม่ลงหรอก รดยนต์คันหนึ่งตั้งแสนกว่า ดิฉันปรารถนาอยากได้เจ้าคุณยังแอบไปซื้อมาให้ดิฉัน เจ้าคุณได้แสดงตนเป็นพี่ชายที่ดีของดิฉันตลอดมา ดิฉันพูดจริง ๆ นะคะถ้าเจ้าคุณจะตั้งร้านตัดผมก็เชิญเถอะคะ เอาห้องริมซ้ายสุดและถัดไปอีกห้องก็แล้วกัน เพราะห้องริมมีประตูหลังติดต่อกับบ้านเราและดิฉันได้สงวนไว้ไม่ยอมให้ใครเช่า นึกว่าแม่สาว ๆ เขานึกสนุกขึ้นมาจะตั้งร้านตัดเสื้อเสริมสวยอะไรก็ตามใจเขา เจ้าคุณเปิดร้านเป็นร้านตัดผมนวดตัวเถอะคะ"

"ขอบคุณครับท่านผู้หญิง"

คุณหญิงวาดสะอื้นเฮือกแล้วหัวเราะ

"โหงมาเลื่อนบรรดาศักดิ์ให้ดิฉันล่ะคะ ดิฉันเป็นแต่เพียงคุณหญิงเท่านั้น"

"แต่ขอให้ผมยกย่องคุณหญิง เป็นท่านผู้หญิงเถอะครบของมันยกกันได้"

"หรือคะ ได้ค่ะแต่อย่าไปเรียกดิฉันว่าท่านผู้หญิงนอกบ้านนะคะ ในบ้านเราเราจะเรียกกัน
อย่างไรก็ได้ อย่างเจ้าคุณดิฉันจะเรียกสมเด็จพระยาปิณฑนีฯ ใครจะมาทำไม"

ท่านเจ้าคุณทำคายน

"อย่าเลยครับประเดี้ยวหามันจะขึ้นหัวผม"

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

"ไม่เป็นไรคะ เจ้าคุณหัวล้านเป็นมันแพ้สับอย่างนี้หามันอาศัยอยู่ไม่ได้หรอกค่ะ พอเกาะมัน
ลื่นหลลุ่มไปตามกัน"

"อ้าว ยังงี้เราก็อายุกัน ไม่ได้เท่านั้นเอง"

คุณหญิงวาดว่าเสียดายแล้วกระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณปิณฑนีฯ

"ประทานโทษเถอะค่ะ เราพี่น้องกันก็ต้องหยอกล้อกันบ้างเพื่อความครึกครื้น เรื่องตึกแถว
ข้างบ้านเจ้าคุณจะเอาไปทำอะไรก็เชิญเถอะนะคะ แต่ถ้าจะให้เป๊ะเจี๊ยะหรือคิดค่าเช่าค่าอนให้ดิฉัน
แล้วแล้วดิฉันไม่รับเด็ดขาด ถ้าอย่างนี้มันก็เท่ากับว่าเจ้าคุณกับดิฉันเป็นคนอื่น เราคบกันมาไม่ใช่
เวลาเล็กน้อยรู้จักอัธยาศัยใจคอกันเป็นอย่างดี"

"แหม-ผมขอบคุณคุณหญิงมากทีเดียว ถ้ายังงั้นผมขอห้องสองคูหาเพื่อทำร้านตัดผม แล้ว
ก็...เมื่อคุณหญิงไม่คิดเป๊ะเจี๊ยะและค่าเช่า ผมก็จะตอบแทนพระคุณคุณหญิงด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเป็น
ต้นว่าชื่อของขวัญที่ถูกใจให้"

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

"สุดแล้วแต่เจ้าคุณเถอะค่ะ แต่อย่าชื่อหัวล้านกระดาศมาให้ดิฉันก็แล้วกัน"

เย็นวันนั้นเอง

เมื่อได้เวลากินเหล้าพักผ่อนหย่อนใจ สีสหายกับเจ้าคุณปิณฑนีฯ ก็มาชุมนุมกันอยู่ที่เรือน
ต้นไม้หน้าบ้าน "พิชราภรณ์" โดยมีเจ้าแห้วคอยปรนนิบัติรับใช้เหมือนเช่นเคย พอเริ่มจิบเบียร์แก้ว
แรกเจ้าคุณปิณฑนีฯ ก็พยักหน้ากับ พ.อ. พล แล้วกล่าวว่า

"คุณแม่แยกขตึกแถวข้างบ้านให้อาสองห้องไว้ย เรามาร่วมงานกันเถอะ"

พลยิ้มเล็กน้อย

"คุณอาจะทำอะไรครับ"

"เปิดร้านตัดผมและนวดตัวอาบน้ำ"

"ไอ้โฮ" เสียดหงวนเอ็ดตะโรลั่น "ผมเข้าหุนด้วยคนครับ ความคิของคุณอาเค็ดขาดมาก ถ้า
เรามีร้านนวดตัวอาบน้ำเราก็ไม่จำเป็นต้องเสียดเวลาไปนวดตัวที่อื่นวิเศษแท้ครับ"

ท่านเจ้าคุณยิ้มกริ่ม

"อาเรียกหุ่นคนละแสน โวย แล้วก็จ่ายสด"

เสีหงวนรับคำทันที

"ตกลงครับ แสนบาทเรื่องเล็กขนหน้าแข้งผมไม่ร่วง"

"ดีแล้ว พรุ่งนี้แกเซ็นเช็คให้อาก็แล้วกัน" พุดจบท่านเจ้าคุณก็หันมาทนายพลดิเรกเขยใหญ่ของท่าน "ว่ายังงิดิเรกแกจะเข้าหุ่นกับพ่อไหมล่ะ"

ศาสตราจารย์ดิเรกซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"ต้องลงทุนตั้งห้าหกแสนเชียวนะครับ"

"ใช้ร้านตัดผมของเราจะเป็นร้านที่หรูหราสวยงามที่สุดในกรุงเทพฯ บริการแบบต่างประเทศ เหมือนร้านตัดผมในอังกฤษหรือฝรั่งเศสที่พ่อเคยเห็นมา ช่างตัดผมของเราจะต้องเป็นช่างที่มีฝีมือเยี่ยม เครื่องมือเครื่องใช้สะอาดทันสมัยเพียงเก้าอี้ที่นั่งก็จะเป็นเก้าอี้ที่ดีที่สุด"

"เราจะมีรายได้วันหนึ่งประมาณเท่าใดครับ"

เจ้าคุณว่า "เรามีเก้าอี้ตัดผม ๑๖ ตัว ค่าตัดผมหัวละ ๑๐ บาทรวด ค่ากันคอกโกนหนวดคิดต่างหาก การนวดตัวและอาบน้ำก็ค่าบริการชั่วโมงละ ๑๐๐ บาท วันหนึ่งเราจะมีรายได้ในราวหมื่นบาทเป็นอย่างน้อย หมอนวดสาวของเราพ่อจะเลือกให้สวยที่สุดและชำนาญในการนวดเป็นพิเศษ"

"อ้อ ไร่ ถ้ายังงั้นผมเข้าหุ่นด้วย แสนบาทนะครับ"

"เออ"

พลพุดเสริมขึ้น

"ความคิดของคุณอาไม่เลวครับ การตั้งร้านตัดผมไม่มีทางขาดทุนเลย สำคัญแต่เพียงว่าเราคุมช่างฝีมือดีให้อยู่อย่าให้เขาไปจากเราได้ จะให้เขาอยู่กับเรานั้นก็ต้องตกลงกันในเรื่องเงินรายได้มากกว่าเรา"

"ถูกละพล อาจะให้เขา ๖๐ เปอร์เซ็นต์เหมือนอย่างที่ร้านใหญ่ ๆ เขาให้กัน แต่ร้านของเราต้องรับเฉพาะคนชั้นสูงเท่านั้น เราตกแต่งร้านให้หรูหราจริง ๆ คนชั้นกลางและคนชั้นต่ำก็ไม่กล้าเข้าร้านเรา แก่หุ่นด้วยนะพล"

"ครับ แต่ผมไม่รับเป็นผู้จัดการหรือบริหารงานนะครับ เพราะผมไม่มีความสามารถในเรื่องนี้"

"เออน่า อาเป็นผู้จัดการเอง" พุดจบท่านก็หันมามองดูเขยเล็กของท่าน ซึ่งกำลังตั้งอกตั้งใจกินข้าวเกรียบกุ้งทอดจิ้มน้ำพริกเผอย่างเอร็ดอร่อย "เฮ้ย-ปิดจังหวะกินคุยกับพ่อบ้างสิโว้ย"

นิกรหัวเราะ

"คุณพ่อเอาแน่หรือครับ"

"เอ แก่เข้าหุ่นด้วยนะ"

"เดี๋ยวนะครับ ผมต้องชวนอ้ายแห้วก่อน ถ้าอ้ายแห้วเข้าหุ่นด้วยผมก็เอา" แล้วเขาก็หันมามองดู

เจ้าแก้ว "เอา! ใหมวะแก้ว คนละแสนบาท แล้วเราได้ตัดผมฟรีในร้านที่เราเป็นเจ้าของร้าน"

เจ้าแก้วฝันยิ้มอย่างน่าสงสาร

"รับประทานคุณนิกรช่าง ไม่นึกบ้างเลยว่า ผมเป็นจี้ข้าพวกคุณ มีเงินเดือนเดือนละ ๖๐๐ บาทเท่านั้น รับประทานผมเก็บเงินเดือนไว้โดยไม่ใช้อะไรเลยแม้แต่บาทเดียว ผมต้องใช้เวลารั้งถึง ๑๕ ปีเชียวนะครับถึงจะมีเงินแสนมาเข้าหุ้นตั้งร้านตัดผม"

นิกรขมวดคิ้ว

"ก็แกลไปหาเจ้าคุณพ่อแกซีว๊ว"

เจ้าแก้วหัวเราะหึ ๆ

"รับประทาน ผมมีพ่อเป็นเจ้าคุณ ผมคงไม่มาอยู่ให้พวกคุณจิกหัวใช้อย่างนี้หรอกครับ ดึกดื่นเที่ยงคืนนี่จะเรียกใช้ก็ปลุกลุกขึ้น รับประทานหัวไม่ได้วางหางไม่ได้เว้น"

"เฮ้ย" พลตวาด "ถ้าแกเห็นว่าอยู่ที่นี้แกลเหนียวมากเกิน ไปมีเงินเดือนไม่คุ้มค่า แกลจะลาออกจากงานไปอยู่ที่อื่นก็ตามใจแกซี"

เจ้าแก้วเอียงคอยิ้ม

"รับประทานจ้างผมก็ไม่ไป"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับนิกรอย่างเป็นทางการ

"อย่าพูดเล่นนำอายกร แกลจะเข้าหุ้นกับพ่อหรือไม่ก็ว่ามา"

นิกรพยักหน้าแล้วหัวเราะ

"เอาครับ ผมเพิ่งได้เงินปันผลจากบริษัทปูนซิเมนต์ไทยเมื่อเดือนก่อนแสนห้าหมื่นบาท ผมจะเอาเงินนี้เข้าหุ้นกับคุณพ่อแสนบาท คุณพ่อต้องบริหารงานให้ดีนะครับตั้งชื่อร้านให้เพราะ ๆ บริการทันสมัยช่างฝีมือเยี่ยม หมอนวดสาวงามแจ่มร่างอวบอ้อมมีชีวิตชีวาไม่ใช่ปากเขียวเหมือนผีดิบ ขนจิกแร้วตั่งคืบ ยังงั้นพอนวดให้ใครคนไหนก็ชักจะพาลเป็นลมแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มละไม ดีใจที่คณะพรรคสี่สหายยอมเข้าหุ้นกับท่านตั้งร้านตัดผม

"ขอบใจพวกแกทั้งสี่คน อ้า-เรามาปรึกษาหารือกันเถอะ เราจะตั้งชื่อร้านตัดผมของเราว่าอย่างไรดี อ้ายหงวนว่ามาก่อน"

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

"อัคคัศเศศาดีใหม่ครับ"

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

"อัคคัศเศศาดีหัวล้านนะซีว๊ว"

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"หรือครับ ถ้ายังงั้นผ่านผมไปดีกว่า เรื่องภาษาไทยผมไม่มีใครจะมีความรู้ความชำนาญกับเขาหรอกครับ"

ท่านเจ้าคุณหันมาพยักหน้ากับพล

"แกอาจจะต้องซื้อร้านตัดผมของเราได้เพราะกว่าคนอื่นแต่คำว่าเกศานะตัดเอาออกเสีย เอะวะ ชื่อที่เพราะ ๆ โดยไม่จำเป็นต้องมีคำว่าเกศายู่ข้างหน้าหรือข้างหลังนะมีถมไป"

พ.อ. พลยิ้มแห่ง ๆ

"ผมยังนึกไม่ออกครับคุณอา ต้องให้เวลาผมคิดบ้าง"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

"ถ้ายังงั้นแกดีกว่าดิเรก นึกชื่อเก๋ ๆ สักชื่อซิ"

"ทรงวิไลดีไหมครับ"

ท่านเจ้าคุณทำหน้าเบ้

"ไม่ไหวโว้ย ถ้ามีคำว่าทรงก็ต้องหมายถึงร้านตัดกางเกง"

"ยังงั้นก็ควรจะมีคำว่าเกศหรือเกษีชีครับ" นายพลดิเรกพูดยิ้ม ๆ

"ก็ได้เหมือนกัน แกจะให้ชื่อร้านว่าอะไรล่ะ"

ดร. ดิเรกนั่งคิดสักครู่

"เกศาวินาศเป็นยังไงครับ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง เจ้าคุณปัจจนึกฯอ้าปากหวอมองดูศาสตราจารย์ดิเรกอย่างขบขัน

"ถ้าเราตั้งร้านตัดผมของเราว่า 'เกศาวินาศ' ใครเขาจะเข้าร้านเราล่ะ" เจ้าคุณพูดพลางหัวเราะพลาง "แกนี่ก็ยังงั้นมาวะถึงตั้งชื่ออย่างนี้"

"ผมตั้งตามเหตุผลครับ คนที่เข้าไปตัดผมก็ล้วนแต่ผมยาวทั้งนั้นเมื่อช่างเขาตัดผมออกเส้นผมที่ถูกต้องออกก็วินาศไป เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ คำว่า 'เกศาวินาศ' ก็คือตัดผมนั่นเอง"

นิกรพูดเสียงคับปาก เพราะไก่ออนสามสี่ชิ้นเข้าไปอยู่ในปากเขา

"จีนเอาชื่อของแกร้านของเราแจ้งแม่หมอ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หันมาทาง พ.อ.นิกร

"ถ้ายังงั้นแกลองตั้งมาสักชื่อซิ บางทีแกอาจจะเลือกชื่อร้าน ได้เหมาะสมก็ได้ เพราะรู้สีกว่าแกมักจะมิอะไรดี ๆ อยู่เสมอ"

นิกรนั่งคิดสักครู่แล้วหันมายิ้มให้อาเสี

"ตั้งว่าไงดีล่ะ"

"จะไปรู้เอะ" เสี่ยหงวนตวาดลั่น "กลืนอะไรที่อยู่ในปากเสีก่อนซิแล้วค่อยพูด มัวแต่ปรึกษาหารือกันกับแกล้มตั้งสี่งานแยกคนเดียวเกือบหมด"

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจเขากล่าวกับพ่อตาของเขาอย่างภาคภูมิใจว่า

"เราต้องตั้งชื่อร้านของเราเป็นภาษาจีนครับ แล้วโฆษณาโกหกว่าช่างของเรามาจากฮ่องกง ถ้าตั้งชื่อร้านเป็นไทยผมรับรองว่าไม่มีใครสนใจแน่นอน เพราะร้านตัดผมชั้นดีในกรุงเทพฯ มีอยู่

เยอะเยอะ แล้วก็คนไทยเรามากจะเชื่อถือคุณวุฒิของคนต่างชาติมากกว่าคนไทยด้วยกัน"

คราวนี้ พล พัคราภรณ์ เห็นฟ้องด้วย เขาพูดเสริมขึ้นทันที

"จริงไวยกร ร้านเสริมสวยหรือร้านตัดผมที่มีช่างเป็นคนต่างดาว และตั้งชื่อร้านเป็นภาษาของเขาย่อมมีลูกค้าประจำมาก หรือมีจะนั้นช่างหรือเจ้าของร้านที่เป็นคนไทยก็ต้องสำเร็จมาจากต่างประเทศจึงจะมีรายได้ดี"

นิกรวางท่าฝั่งผาย หยิบซ่อมจัมແໜມ ๒ ชั้นใส่ปากเคี้ยวกรั้วม ๆ แล้วกล่าวกับพ่อตาของเขาว่า

"เราต้องพยายามให้คนเข้าใจผิดคิดว่า เรามีช่างตัดผมประจำร้านมาจากฮ่องกงครับ ฉะนั้นเราควรจะให้ชื่อร้านของเราเป็นจีน เช่น อาดำ หรือ อาแดง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นฟ้องด้วย

"เข้าที่ดีเหมือนกัน แกคิดว่าเราควรตั้งชื่อร้านของเราอย่างไร"

นิกรนั่งคิดสักครู่ แล้วตอบเสียงหนักแน่น

"อาแก้ดีไหมครับ"

เสียงหงวนสะคุ้งโหยงแล้วหัวเราะชอบใจ

"จะดีหรืออ้ายกร ตั้งชื่อร้านว่าอาแก้ มันจะไปกำเขาเข้านะซี เก้านะมันแปลว่าหมาไวยรู้ไหม"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นเรือดันไม้ พ.อ.นิกรทำหน้าเหยเกชอบกล

"ถ้าอย่างนั้น ชื่ออาหน่งเป็นยังไง"

ท่านเจ้าคุณทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"อย่าเพิ่งทะเลสิ่งนำอ้ายกร เรากำลังปรึกษาหารือกันอย่างเป็นทางการเป็นงาน"

นิกรอมยิ้ม

"ผมจนด้วยเกล้าแล้ว คุณพ่อตั้งเอาเองเถิดครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มประมาณครึ่งแก้วจึงกล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย

"เห็นจะต้องไปหาท่านพระครูขอให้ท่านช่วยตั้งชื่อให้และกำหนดวันทำพิธีเปิดร้านของเรา ตอนนี้ทุกคนต้องช่วยกันหน่อยไวยเกี่ยวกับการวิ่งเดินซื้อข้าวของเครื่องใช้และแต่งร้าน ชั้นล่างสองคูหาเปิดทะเลถึงกันอยู่แล้ว สีทาห้องก็ยังมีอยู่ไม่ต้องทำอะไรนอกจากเดินสายไฟและตกแต่ง แต่ชั้นบนต้องกันเป็นห้องๆและต่อท่อประปาเพิ่มเติม"

นายพลดิเรกยืมให้พ่อตาของเขา

"เรื่องไฟฟ้ากับน้ำประปา ผมจะเรียกลูกศิษย์ของผมช่วยกันทำ ดิดแอร์คอนดิชั่นพร้อม สองวันก็เสร็จ"

"เออ-ดีมาก เป็นอันว่าพ่อเบาใจและหมดกังวลในเรื่องน้ำกับไฟ"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

"สำหรับช่างไม้ ผมจะเรียกช่างไม้ที่อยู่ต่อเรือของผมมาช่วยกันทำ ส่งไม้ที่โรงเลื่อยมาให้เสร็จ เมื่อกันห้องนวดตัวอาบน้ำชั้นบนเสร็จเรียบร้อยแล้วผมจะให้เขาทาสีให้ด้วย"

"ขอบใจแก อ้ายหลานชายถ้าช่วยกันคนละมือคนละตีนอย่างนี้วันศุกร์ที่ ๒๐ นี้เราคงทำพิธีเปิดร้านได้แน่นอน และวันที่ ๒๑ ก็เริ่มงานตัดผมนวดหน้านวดตัวอาบน้ำได้เลย อ้า-เจ้าพลจะช่วยอะไรได้บ้างละ"

"ผมรับตกแต่งสถานที่ที่คุณเอา ผมสนใจและมีความชำนาญพอตัวในเรื่องตกแต่งบ้านหรือแต่งห้อง ผมจะซื้อบานมาติดให้สวย แต่งร้านของเราให้สวยงามทันสมัยที่สุด"

นิกรขมึงขว้าขึ้นเหนือศีรษะ

"ผมรับอาสาติดตามช่างตัดผมและหมอนวดสาวครับ"

ทุกคนหันมามองนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

"แกรู้จักคุ้นเคยกับช่างตัดผมฝีมือดีหลายคนหรือ" ท่านเจ้าคุณถามลูกเขยของท่าน

นิกรสันศีรษะ

"ไม่รู้จักหรอกครับ แต่ผมรู้ว่าช่างตัดผมฝีมือดีที่มีเขาประจำมาเรื่อยๆอยู่ที่ร้านไหนบ้าง ผมจะไปติดต่อดึงตัวเขามาอยู่กับเรา"

เจ้าคุณปัจจนึกฯหัวเราะหึๆ

"แกไม่รู้จักคุ้นเคยกับเขาแกจะเอาเขามาได้อย่างไร"

นิกรหัวเราะเบาๆ

"พ่อผมเคยสอนว่า เอาเงินทุ่มเข้าไปที่ไหนความสำเร็จเกิดขึ้นที่นั่น"

คราวนี้เสียหงวนเห็นพ้องด้วย

"จริงว่ะ เตี้ยกันก็เคยสอนกันว่า ความขัดข้องหรือความไม่สำเร็จจะสิ้นสุดลงเมื่อเรายื่นใบลาร้อยเป็นปึกๆให้เขา ถึงปึกแรกเขาสันศีรษะ ปึกหลังเขาก็ต้องพยักหน้า"

นายพลดิเรก รีบดึงจานหมอนออกมาให้พื้นมีอนิกรแล้วถามว่า

"แกจะไปเอาหมอนวดสาวที่ไหนมาทำงานให้เรา"

"โอ๊ยเยอะเยอะไป พวกกะเหรี่ยงเดี๋ยวนี้อากินลำบากเพราะตำรวจจ้องตะกรูบตัวนอนเกลอยู่ กับบ้าน ไม่ใคร่จะได้ไปไหน หากัก ๒๐ คนก็ได้"

เจ้าคุณปัจจนึก นัยน์ตาเหลือก

"เราไม่ต้องการหมอนวดอย่างนั้น โวย้อัยกร เราต้องการหมอนวดจริงๆ ซึ่งการนวดตัวอาบน้ำของเราไม่มีอะไรเคลือบแฝงอยู่เบื้องหลัง ห้องนวดจะไม่เปิดประตูและคนที่มารับการนวดจะไม่เปลือยการเหมือนเปรด หมอนวดของเราต้องเป็นคนดีไม่เคยเสื่อมเสียชื่อเสียงทุกคนจะต้องแต่งเครื่องแบบเรียบร้อย ไม่ใช่ช่างงูแกงลิงและใส่เสื้อยกทรงนวดให้แขก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นิกรขมึงให้พ่อตาของเขาแล้วกล่าวว่า

"เอาเถิดครับ สำหรับช่างตัดผมและหมอนวดประจำร้านผมหาได้แน่นอน ผมเองก็เคยคิด

เหมือนกันในเรื่องที่จะตั้งร้านตัดผมเพราะเห็นว่ามันมีรายได้ดี"

ท่านเจ้าคุณมองคุณพระศรีสหายทีละคน

"ปัญหาสำคัญก็คือช่างตัดผมนี้หละ ช่างดีมีฝีมือมีขาประจำตัดผมก็จะเล่นตัวและอยู่กับเราไม่ ยึด เราพอจะมีทางแก้ไขใหม่ในเรื่องนี้"

เลี่ยหวนพุดขึ้นทันที

"จะยากอะไรครับ ให้ช่างตัดผมกับหมอนวดของเราเป็นแฟนได้เสียกัน เขาก็ต้องอยู่กับเรา ทั้งสองคน"

"เออ จริงของแกไฉน พรุ่งนี้เราจะต้องช่วยกันวิ่งเดินหาซื้อข้าวของได้แล้ว ซื้อมาแล้วเอามา ไว้ที่นี้ก่อน ส่วนทางร้านจะตกแต่งหรือกั้นห้องเดินสายไฟเดินท่อประปาทำกัน ไป เราควรจะไป เปิด ร้านของเราในวันศุกร์ที่ ๒๐ ใครจะมีความเห็นอะไรบ้างละ"

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ผมมีความเห็นว่า บริการร้านตัดผมของเราจะต้องทำให้เหมือนกับร้านอื่นๆ เขาอันเป็นของ เคยชินสำหรับคนไทยเรา เท่าที่คุณพอจะจัดทำแบบร้านตัดผมในต่างประเทศ คิดเฉพาะค่าตัดผม ส่วนค่าโกนหนวดกันคอนั้นคิดต่างหากผมไม่เห็นด้วยครับ ขึ้นทำอย่างนั้นร้านเราจึงแน่ เราคิดค่า ตัดหัวละ ๑๐ บาทโกนหนวดกันคอและโกนหน้าพร้อม มีการแยงหนวดน้อยเพื่อให้คนตัดผมเกิด คันหูกจะได้จ้างช่างแกะหู"

พลยิ้มให้เจ้าคุณปัจฉิมกษ

"หมอมันพุดถูกแล้วครับคุณอา ร้านตัดผมเมืองไทยก็ต้องทำตามแบบที่เรานิยมกัน"

เลี่ยหวนกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

"ค่าตัดผม ๑๐ บาทนะคนชั้นต่ำ หรือคนชั้นกลางไม่ตัดหรือครับ ราคาสูงอย่างนี้ดีแล้ว เพราะร้านเรามีเครื่องเขียนมีเครื่องมือเครื่องใช้ที่สะอาดทันสมัย แม้แต่สบู่โกนหนวดเราก็จะใช้สบู่ อย่างดีเช่นสบู่ยาร์ดเลย์ หรือ แก่นจันทร์ ค่าตัดผม ๑๐ บาท แกะหู ๕ บาท ล้างตาและแกะขี้ตา ๕ บาท แกะขี้มูกล้างจมูก ๕ บาท สระผม ๕ บาท ที่แพงเพราะเราใช้แชมพูดีๆ และน้ำมันใส่ผมอย่างดี ไม่ใช่ สบู่ซักผ้าหรือสบู่หอมชั้นเลวมาฟอกหัวเขา"

นิกรถามว่า "แล้วเราจะมีบริการตัดเทียมเป่าลอนให้พวกคุณๆจิกโก้ทั้งหลายไหม"

กิมหวนพยักหน้า

"ต้องมีบ้าง คือหาช่างที่ตัดผมเป็นสักสองคนไว้ต้อนรับคุณจิกโก้ที่มีสตางค์ เดียวนี้ลูกท่าน หลานเธอกลายเป็นจิกโก้ไปเยอะแยะ ขับรถเก่งเที่ยวทั้งวัน สวมเสื้อฮาไวสีสะอาดตามองดูหน้าและ ทรงผมก็รู้ว่าเป็นจิกโก้ คุณๆเหล่านี้ไม่เสียขายเงินค่าแต่งผม เท่าไหร่ก็เท่ากัน ผมสวายเป็นลอนคลื่น น่าเอ็นดูมาก"

เจ้าคุณปัจฉิมกษกล่าวสรุปว่า

"ถ้าอย่างนั้นเราคิดค่าบริการตามที่อ้ายหวนว่า กินเหล้ากันเถอะวะพวกเรา ขึ้นปรึกษา

หาหรือกันอย่างนี้อายกรกินกับแกลัมหมดแน่"

"เดี๋ยวก่อนครับคุณอา" พลพูดเสียงหัวเราะ

"ว่าไง"

"คุณอาอย่าว่าผมรู้ดีหรืออวดดีเลยนะครับ ผมก็เป็นนักการค้าหรือนักธุรกิจคนหนึ่ง ผมเห็นว่าร้านตัดผมของเราลงทุนเพียงสองแสนก็พอแล้ว เพราะตึกของเราไม่ได้เช่าเขาไม่ได้เสียค่าแป๊ะเจี๊ยะ เราเพียงแต่ซื้อเก้าอี้ตัดผมซึ่งผมกะว่าเป็นเงินไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ซื้อเครื่องปรับอากาศ เครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ในการตัดผมอีกแสนบาท สำหรับชั้นบนซึ่งเป็นห้องนวดตัว อาบนํ้า ๕๐,๐๐๐ บาทก็ถมเถไป มันแพงที่เก้าอี้ตัดผมเท่านั้นแหละครับ"

ท่านเจ้าคุณนั่งคิด

"แกแน่ใจว่าทุนสองแสนบาทพอหรือพล"

"พอครับ"

"อา-ยังงั้นเรียกหุ้ยนคนละห้าหมื่น โว้ย ๕ คน สองแสนห้าหมื่น ถ้าไม่พอก็จะเรียกเพิ่มอีกคนละสองสามหมื่น"

เสี่ยหงวน โบกมือห้ามแล้วพูดตัดบท

"กินเหล้ากันเถอะครับ สำหรับพวกเราเงินหมื่นเงินแสนพูดกันคำเดียว ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาชี้แจงแสดงเหตุผล" แล้วเสี่ยหงวนก็หันมาทำตาเขียวกับนิกร "ยัดไก่อตอนเสี่ยหมดเลย ควัก สตางค์ออกมาให้ยายแห้วข้ามฟากถนนหน้าบ้าน ไปซื้อไหมซีโว้ย"

นิกรยิ้มแห้งๆ พยักหน้าเรียกเจ้าแห้วให้มาหาเขาแล้วล้วงกระเป๋าเสื้อเชืมหีบธนบัตรย่อยออกมาปึกหนึ่ง ส่งธนบัตรใบละบาทหนึ่งฉบับให้เจ้าแห้ว

"ไปซื้อไก่อตอนมาให้สักบาทเถอะวะ เอนื้อหน้าอกนะ กระดุกไม่เอาให้เขาเถอะออก"

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

"รับประทานบาทเดียวนะ ได้คืนไก่อข้างเดียวนะครับ เนื้อหน้าอกนะอย่างน้อยก็ต้อง ๑๐ บาท"

นิกรตัดใจล้วงกระเป๋ากางเกงหีบซองของธนบัตรออกมาเปิดออก เขาหีบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาทออกมาส่งให้เจ้าแห้วแล้วพูดเสียงหนักแน่น

"ไปหมาไก่อตอนมาให้หมคร้าน เอาเปิดอย่างคัว วันนีกั้นขอมล่มจมเลียงพรรคพวกสักพันบาทเถอะวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

"รับประทานดีครับ พันบาทนี้รับประทานได้ทั้งไก่อตอนและเปิดอย่างเต็มแข่งเลยครับ รับประทานผมจะให้ลูกจ้างเฝ้าแกตงแบกมาส่ง วันนีคุณนิกรของผมใจป้าจริงๆ " พูดจบเจ้าแห้วก็พาตัวเดินออกไปจากเรือนคันไม้

คนมีเงินก็เหมือนมีแก้วสารพัดนึกอยู่ในตัวไม่มีอะไรที่คนมีเงินทำไม่ได้หรือทำไม่สำเร็จ
ร้านตัดผมที่หรูหราสวยงามทันสมัยของคณะพรรคสี่สหาย ได้ใช้เวลาตกแต่งไม่ถึง ๑๐ วันก็เรียบร้อย
ชั้นล่างสองคูหากลายเป็นร้านตัดผมที่โอโง่งทันสมัยที่สุดเพียงแต่เก้าอี้นวมและโซฟาที่ให้แขก
นั่งพักผ่อนหรือรอคอย ก็เป็นเฟอร์นิเจอร์ชั้นดีราคาแพงมาก ม่านและเครื่องประดับห้องล้วนแต่สี
เขียวอ่อนงามตา เก้าอี้หนังตัดผมทั้ง ๑๖ ตัวเป็นเก้าอี้แบบใหม่ที่สุด เป็นทั้งเก้าอี้นอน เก้าอี้หนังบุหนัง
หุ้มนวมสีเขียวอ่อน พ.อ. พล พัชรภรณ์ ได้ตกแต่งร้านได้สวยงามจริงๆ

ตอนเช้าวันศุกร์ที่ ๒๐ มีนาคม ได้มีการทำพิธีทางศาสนาที่ร้านตัดผมสองคูหา นี้ พระภิกษุ
สงฆ์จากวัดธาตุทองรวม ๕ รูปได้มาสวดมนต์และฉันเช้า ซึ่งคณะพรรคสี่สหายกับสีนางและท่าน
ผู้ใหญ่ทั้งสองได้ตัดบาตรแก่พระคุณเจ้าด้วย เมื่อพระภิกษุสงฆ์กลับวัดแล้ว ก็มีการตกแต่งสถานที่ภายนอก
อีกครั้งและในราว ๑๓.๐๐ น. เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็สั่งให้เจ้าแห้วนำริบบิ้นแพรสีแดงขนาดใหญ่
มากมายนั่งประคุดตลอดทั้งสองห้องเพื่อให้พล.อ. เจ้าพระยาวิบูลย์ไกรชาญณรงค์ ลูกพี่ลูกน้องของเจ้า
คุณปัจจนิกฯ เป็นผู้ตัดริบบิ้นหลังจากทำพิธีเปิดในเวลา ๑๕.๐๐ น. วันนี้ สีนางกับพวกคนใช้ชาย
หญิงที่บ้าน "พัชรภรณ์" ต้องเหน็ดเหนื่อยไปตามกัน

บ่ายวันนั้นเอง หลังจาก ๑๔.๓๐ น. รถเก๋งขนาดใหญ่ใหม่เอี่ยมหลายคัน จอดเรียงรายอยู่ใน
ถนนซอยหน้าตึกแถวของคุณหญิงวาด บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างนั่งอยู่บนเก้าอี้เหล็กซึ่งตั้งอยู่บน
บาทวิถีหน้าตึกแถว อาคารของคุณหญิงวาดทั้ง ๘ ห้องปลูกต้นไม้เข้ามาในเขตที่ดินของท่านถึง ๓ เมตร
ดังนั้นทางเท้าซึ่งอยู่ใต้ถนนจึงเป็นที่ดินส่วนหนึ่งของคุณหญิงวาดนั่นเอง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับคณะพรรคสี่สหายเลือกเชิญเฉพาะแต่ท่านผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือรวมทั้ง
หมดประมาณ ๕๐ คนเท่านั้นทั้งสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีล้วนแต่อยู่ในวัยหนุ่มและกำลังหนุ่มทั้ง
นั้น วัยกลางคนหรือวัยหนุ่มสาวมีเพียงไม่กี่คน

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ แต่งสากลส่วนสีนางกับคุณหญิงวาดล้วนแต่แต่งกาย
เจ็ดชั้น ด้วยผ้าไหมไทยแบบเวลาบายทั้งเสื้อกระโปรงสีเดียวกัน แต่ละคนแต่งเครื่องเพชรแวววาว
ครั้นได้เวลา ๑๔.๕๐ น. ท่านนายพลผู้เฒ่า พล.อ. เจ้าพระยาวิบูลย์ไกรชาญณรงค์ผู้มีวัย ๘๓ ปี และมี
ศักดิ์เป็นพี่ชายเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็มาถึงโดยรถโอลด์สมอบิลเก๋งสีฟ้าคันใหม่เอี่ยม พอรอดหยุด เจ้าคุณ
ปัจจนิกฯ ก็พาคุณหญิงวาดพร้อมด้วยสี่สหายกับสีนางเข้าไปปรับท่านเจ้าพระยา อดีตเสนาบดี
กระทรวงกลาโหมในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช

คนขับรถของเจ้าพระยาวิบูลย์ไกรฯ ซึ่งแต่งกายเรียบร้อยคล้ายกับคนขับรถยนต์หลวง รีบลง
มาจากรถแล้วเปิดประตูตอนหลังให้เจ้านายของเขา เจ้าคุณปัจจนิกฯ เลื่อนตัวเข้ามาขึ้นระหว่างช่อง
ประตูบานซ้ายตอนหลังรถ แล้วยกมือไหว้พี่ชายของท่านอย่างนอบน้อม

"สวัสดิ์ครับ คุณพี่ เชิญครับ"

เจ้าพระยาวิบูลย์ไกรฯ ยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ขอบใจ สบายดีเจ้าคุณ แต่ว่าหมูนี้น้ำหนักเป็นลมบ่นบ่อยๆ แล้วยังไม่ใคร่ดี" พูดยบท่านเจ้า

คุณวุฒิไกรฯ ก็รวบรวมกำลังลุกขึ้น

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ช่วยประคองท่านนายพลอาวุธสงครามเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ แต่งกาย
เครื่องแบบไทยเดิม นุ่งผ้าม่วงโจงกระเบนสีเลือดหมู สวมถุงน่องรองเท้ายาว สวมเสื้อราชประแตนหรือ
เสื้อคอตั้งมีคุม ๕ เม็ดมี ๔ กระเป๋าคัดด้วยผ้าแพรสีนวลอ่อน เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ หง่อมเต็มทนแล้ว
เนื้อหนังเหยียนตกระแต่ความจำของท่านดีมาก ใครเป็นหนี้ท่านเท่าไรท่านจำได้ทั้งนั้น
คุณหญิงवादพาสีสหายกับสีนางเข้ามาไหว้ท่านนายพลผู้เฒ่าเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ รับไหว้อย่างงงๆ จน
กระทั่งเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต้องอธิบายให้ท่านทราบ

"คุณหญิงवादกับพวกลูกๆ หลานๆ ยังไงล่ะครับ"

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ยกมือขวาบ้องหู แล้วพยักหน้ารับทราบ

"ประกากับประไพคนไหนล่ะ"

ประไพพูดขึ้นทันที

"ประไพอยู่ที่นี่คะคุณลุงฯ แล้วก็พี่ภาน้อยๆ อยู่นี่แล้ว"

ท่านนายพลผู้เฒ่า มองดูหลานสาวของท่านทั้งสองคนอย่างชื่นชม

"ไม่ได้พบกันหลายปีจำไม่ได้ แล้วตัวประไพอยู่ไหน"

พ.อ. นิกรชุมมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

"ผมครับ ผมเป็นสามีประไพครับ คนนี้พลตรีดิเรกเป็นสามีของคุณประกา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วกล่าวกับเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ด้วยใบหน้ายิ้ม

ยิ้ม

"ได้เวลาฤกษ์เปิดร้านแล้วครับคุณพี่ เชิญทางโน้นเถอะครับ"

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ พยักหน้ารับทราบ

"ถูกละ พี่มาช้าไปหน่อย แต่ว่าพี่ก็มาทันเวลานี้นะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือกก้มหน้ากระซิบข้างหูพี่ชายท่าน

"เชิญคุณพี่เตรียมตัวทำพิธีเปิดร้านเถอะครับ เหลือเวลาอีกสองนาที่เท่านั้น"

"อ้อ เอาซี" แล้วท่านก็หันมายิ้มให้กับคุณหญิงवाद "สบายดีหรือคุณหญิง"

"ขอบพระคุณเจ้าค่ะ สบายดี รู้สึกว่าปีนี้เจ้าคุณพี่เป็นหนุ่มขึ้นนะคะ"

"ปู้โฮ" เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ คราง "สงสัยว่าผมจะไปไม่รอดถึงสงกรานต์ปีนี้นะซีคุณหญิงเอ๊ย

อะไรมันก็ไม่ร้ายเท่าไรคอม ผมมักจะเป็นลมบ่อยๆ อ้า-เป็นยังไงจะพ่อหนุ่มๆ ทุกคนคงจะสุขสบาย
กันดีสินะ"

พ.อ. พลตอบแทนเพื่อนๆ ของเขา

"สบายดีครับคุณลุง พวกเราระลึกถึงคุณลุงอยู่เสมอแหละครับ"

"จั้นเระ ขอบใจมากพ่อหลานชาย อ้า-คนนี่ไซ้! หมออาศัยกิมหงวนมหาเศรษฐี"

อาศัยยิ้มเป็น

"ครับ ผมเอง"

"อ้อ ใครๆก็ยอมรับนับถือว่าเธอมีฝีมืออย่างมหาศาล เอาละ...อย่าเพิ่งคุยกันเลยนะ เจ้าคุณ
ปัจจุบันนี้เขาว่าถึงเวลาฤกษ์แล้ว"

พลประคองท่านนายพลผู้เฒ่า พาเข้าไปในกลุ่มแขกผู้มีเกียรติ หลายต่อหลายคนที่ยังจุกจุก
คุยกับเจ้าพระยาวุฒิไกรฯต่างยกมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม นิกรรีบอ้อมไปด้านหลังพวกแขกผู้มี
เกียรติตรงไปที่เครื่องขยายเสียง

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้ถึงเวลาฤกษ์เปิดร้านตัดผมแล้วขอรับ พระยาปัจจุบันนี้พินาศเจ้า
ของและผู้จัดการร้านได้กล่าวรายงานต่อท่านประธานในพิธีนี้ คือเจ้าพระยาวุฒิไกรฯอนุญาตर्फเพื่อ
เชิญท่านทำพิธีเปิดร้าน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ เดินไปเบื้องหน้าแขกผู้มีเกียรติและมีไมโครโฟนตั้งอยู่หน้าหนึ่ง เสียงตบมือ
ดังปะแปะ ท่านเจ้าคุณก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างสวยงาม และเห็นศีรษะอันล้านเลี่ยนของท่านเป็น
มันแผ่นดิน และแล้วท่านก็อ่านข้อความจากกระดาษแผ่นหนึ่งที่ท่านเขียนไว้

ท่านประธานและท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของ และผู้จัดการร้านตัด
ผมนี้ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณและรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเท่าที่ท่านได้กรุณาให้เกียรติมาในพิธีเปิด
ร้านของเรา ร้านตัดผมของข้าพเจ้าที่จะเปิดบริการประชาชนตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้น ไปนั้น เป็นร้าน
ตัดผมที่โอโงงหรูหราทันสมัยที่สุด มีเครื่องมือเครื่องใช้ที่สวยงามสะอาดเรียบร้อย มีเก้าอี้ที่นั่งตัด
ผม ๑๖ เก้าอี้ มีช่างตัดผมผู้ชำนาญ ๑๒ คนซึ่งข้าพเจ้าจะหามาเพิ่มอีก ๔ คนให้ครบจำนวนเก้าอี้
เราได้เชิญช่างตัดผมฝีมือดีจากร้านตัดผมต่างๆมาประจำร้านเราแล้วเป็นต้นว่า นายแจ่ม, นาย
สมาน, นายยุทธ และนายภา บริการของเราจะเป็นที่พอออกพอใจแก่ท่านทั้งหลายที่มาตัดผมที่นี้ส่วน
ชั้นบนของอาคารนี้เราจะจัดเป็นสถานนวดตัวอบตัวและอาบน้ำ ช่างนวดสาวแต่ละคนเป็นสุภาพ
สตรีที่มีเกียรติ มีกิริยามารยาทเรียบร้อย มีศิลปะในกานวดตัวอย่างยอดเยี่ยม คนแก่คนน้อยเป็นหนุ่ม
ขึ้น เส้นสายที่ตึงก็จะหย่อนยานทำให้ร่างกายหายปวดเมื่อย บัดนี้ได้เวลาฤกษ์แล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญ
พลเอกเจ้าพระยาวุฒิไกรฯอนุญาตर्फทำการเปิดผ้าคลุมป้าย และเปิดร้านตัดผมนี้

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างกระปรือกระเปร่งเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ก้มศีรษะคำนับแขกผู้มีเกียรติอีก
ครั้งหนึ่ง แล้วเดินมาหาพี่ชายของท่านซึ่งเป็นประธานในพิธี เมื่อเจ้าคุณวุฒิไกรฯลุกขึ้นยืนทุกคนก็
ลุกขึ้นเช่นเดียวกัน

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ พาเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ มาที่โต๊ะสี่เหลี่ยมโต๊ะหนึ่ง บนโต๊ะมีสวิทช์ไฟฟ้า
วางอยู่ในพานทอง ซึ่งศาสตราจารย์ดิเรกเป็นผู้จัดทำ

"กดตรงไหนล่ะเจ้าคุณ" เจ้าพระยาวุฒิไกรฯถามเบาๆ

"กดปุ่มกลมๆ ในพานทองนั่นแหละครับ"

“จูนเรอะ”

เมื่อเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ กดสวิทช์ไฟฟ้า ระบบกลไกไฟฟ้า ซึ่งมีแต่เพียง ไดนาโมร์ซ่อนอยู่ข้างป้ายก็บังคับให้ผ้าแพรคลุมป้ายเคลื่อนออกเหมือนม่านละครและแล้วลูกสวรรค์บรรจุก๊าซประมาณ ๕๐ ลูก ก็พาผ้าแพรทั้งสองผืนลอยขึ้นสู่อากาศด้วยการกระทำของนายพลดิเรกซึ่งไม่มีอะไรขัดข้อง

เสียงเพลงดังขึ้นทันที แต่แทนที่จะเป็นเพลงมหาฤกษ์หรือมหาชัย กลับเป็นเพลงมาร์ชนาวิกโยธินอเมริกัน ผู้เปิดแผ่นเสียงก็คือ พ.อ.นิกรนั่นเอง บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างคบมือกราว เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ยิ้มให้น้องชายของท่านแล้วกล่าวว่า

“เพลงนี้เข้าที่ดีเหมือนกัน ฟังแล้วชักอยากนวดตัวซะ”

“เอาสิครับคุณพี่ ประเดี๋ยวขึ้นไปชั้นบนผมจะเชิญให้คุณพื่อนวดตัวเป็นปฐมฤกษ์ และจะให้คุณพี่ตัดผมสักนิดหน่อยเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ร้านเรา”

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ หัวเราะชอบใจ บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างพากันมองดูป้ายเหนือกันสาดหน้าร้าน ซึ่งปรากฏข้อความว่า “เกศาไส”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าริบบิ้นแพรกันประตูหน้าร้านทั้งสองประตู แต่ก็เป็นเส้นเดียวติดต่อกัน เลี้ยวขวายืนอยู่ข้างประตูนั้นมีถือกรรไกรเล่มหนึ่ง แต่มันเป็นกรรไกรตัดต้นไม้ขนาดเล็กไม่ใช่กรรไกรตัดผ้า

พ.อ.กิมหงวนส่งกรรไกรยักษ์ให้เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ อย่างนอบน้อม

“คุณลุงกรุณาตัดริบบิ้นครับ”

“ไอ้โฮ” เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ อุทานเบาๆ “ฉันไปเปิดงานมาหลายแห่งแล้วพ่อหลานชาย ไม่มีใครเขาใช้กรรไกรใหญ่โตมโหฬารอย่างนี้เลย”

เลี้ยวขวายิ้มแห้งๆ

“คุณลุงกรุณาเถอะครับ ตอนแรกผมเตรียมกรรไกรตัดผ้าไว้แล้ว วางเปลอไว้เดียวเดียวไม่ทราบว่ามีใครหยิบเอาไปเลยต้องเอากรรไกรตัดต้นไม้มาแทน แต่มันนั้นก็คมดีนะครับ”

ท่านนายพลผู้เฒ่าทำหน้าที่ชอบกล ท่านคอนกรรไกรเกือบไม่ไหวเพราะความชราของท่าน เมื่อท่านยกกรรไกรขึ้นตัดริบบิ้นพวกแขกก็หัวเราะก๊ากไปตามกัน ริบบิ้นสีแดงขาดออกจากกันแล้ว เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ เดินนำหน้าพาเจ้าคุณปัจฉิมฯ เข้าในร้าน “เกศาไส” ลีส์หายติดตามเข้าไปด้วย ภายในร้านเปิดไฟนีออนสว่างจ้า แต่ยังไม่สามารถใช้เครื่องปรับอากาศเพราะประตูหน้าห้องและหลังห้องยังเปิดอยู่

ช่างตัดผมในวัยหนุ่มรวม ๑๒ คนสวมเสื้อยาวสีขาวตั้งแถวหน้ากระดานเรียงเดียวอยู่ทางด้านซ้ายของห้อง เมื่อเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ เข้ามาในร้านช่างตัดผมก็ก้มศีรษะโค้งคำนับท่านอย่างพร้อมเพรียงกัน

ท่านนายพลผู้เฒ่าแลเห็นความสวยงามของร้านท่านก็กล่าวชมด้วยความจริงใจ

“ร้านของเจ้าคุณสะอาดเรียบร้อยและตกแต่งได้สวยงามทันสมัยมากที่เชื่อว่าในไม่ช้า คงจะมีลูกค้าขาประจำมากมาย”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ้มเล็กน้อย

“ขอบคุณครับคุณพี่ อ้า-คุณพี่กรุณาให้เกียรติตัดประเดิมเป็นปฐมฤกษ์สักนิดสิครับ อย่างน้อยพวกช่างของเราจะได้ภาคภูมิใจที่ท่านพลเอก เจ้าพระยาวุฒิไกรชาตคุณรงค์ได้ตัดผมที่ร้าน “เกศาใส” เป็นคนแรก กรุณาตัดคินิดหน่อยเป็นพิธีเท่านั้นแหละครับ”

“ได้-ได้ ไม่ขัดข้อง”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ประคองพี่ชายของท่านขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตัดผมหมายเลข ๑ ซึ่งเป็นเก้าอี้ตัวแรกแถวซ้าย พล พัชราภรณ์รีบเดินเข้าไปหาช่างตัดผมฝีมือดีคนหนึ่ง แล้วกระซิบกระซาบบอก

“นายແລ້ມช่วยตัดผมให้ท่านสักนิดเถอะ ไม่ต้องใช้ปัตตาเลี่ยน ใช้กรรไกรธรรมดาแล้มนผมให้ท่านนิดหน่อยพอเป็นพิธีเท่านั้น”

นายແລ້มช่างตัดผมร่างสูง โปร่งฝีมือเยี่ยมเดินคเข้ามาหาเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ เขาหยิบผ้ากันเปื้อนสีขาวผืนหนึ่งมาคลุมร่างของท่าน ต่อจากนั้นเขาก็ตัดผมให้เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ พอเป็นพิธีคือใช้กรรไกรเล็มคินิดหน่อยไม่ถึง ๒ นาทีก็เสร็จเรียบร้อย เขาแก้ผ้ากันเปื้อนออกให้ท่านแล้วก็ลงกระซิบถามท่านนายพลผู้เฒ่า

“ได้ทำกรุณาจะตัดผมใหม่ล่ะครับ กระผมจะบริการเป็นพิเศษ”

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ขอบใจมากช่าง วยของฉันทันไม่เหมาะแก่การตัดผมหรือนุ่งกางเกงบลูยีนเสียแล้วเธอ แต่ว่าวันหลังฉันจะส่งหลานชายของฉันให้มาตัดผมทีนี้ ฉันมีหลานตาอยู่สามคนกำลังหนุ่มคะนองทีเดียว เขาชอบตัดผมทาบปากเขียนคิ้วจะเป็นผู้หญิงก็ไม่ใช่จะเป็นผู้ชายก็ไม่เชิง ชอบร้องเพลงฝรั่งแอนด์หน้าแอนด์หลังคิ้วมือเปาะเปาะทำคองอกร่าง เหมือนเป็นสันนิบาต เสียงของเขาแหบพร่าน่าฟังมาก”

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ก้าวลงมาจากเก้าอี้ที่นั่งตัดผมแล้วชมเปาะว่าเก้าอี้แบบนี้นุ่มนิ่มนั่งสบายสวยงามทันสมัย ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็เชิญเจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ขึ้นบันได ไปขึ้นบนซึ่งคณะสี่สหายติดตามไปด้วยเหมือนเช่นเคย

ที่ระเบียงหน้าห้องชั้นบน สาวสวยในวัย ๑๘ ปีถึง ๒๒ ปีรวม ๖ คน แต่งเสื้อกระโปรงชุดกิจกรรมทำคอปกเสื้อสีขาวยื่นเข้าแถวหน้ากระดานเรียงเดี่ยวรอคอยต้อนรับอยู่ แต่ละคนมีรูปร่างอวบอ้อมมีส่วนเว้าส่วนโค้ง และส่วนนูนเป็นที่น่าพิสมัย เด็กสาวทั้ง ๖ คนนี้มีความสวยไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ทุกคนบอกความเข้มแข็งสามารถที่จะตราตรำทำงานหนักได้ มีความชำนาญในการนวดด้วยเครื่องไฟฟ้า แต่รวมความน่าจะเป็นหมอมขามากกว่าหมอนวด

หมอนวดสาวทั้ง ๖ นางต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าพระยาวุฒิไกรฯอย่างพร้อมเพรียงกัน ท่านนายพลผู้เฒ่ายิ้มละไมเมื่อได้เห็นเด็กสาวหรืออีหนูเหล่านี้ ท่านก็เหมือนกับผู้ชายทุกคน ถึงจะแก่เฒ่าขนาดตะบันน้ำกินเมื่อได้พบเห็นเด็กสาวๆ ก็รู้สึกสดชื่นตื่นใจมีชีวิตชีวาขึ้น

“นี่แหละครับ หมอนวดสาวของเรา” เจ้าคุณปัจจนิกฯ อธิบายให้ทราบ
เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ จ้องตาเขม็งมองคู่เด็กสาวเจ้าร่างอวบอัดและชาวพ่องซึ่งยืนอยู่หัวแถว
แล้วท่านก็เลื่อนตัวเข้ามาหา

“หนูชื่ออะไร” ท่านถามยิ้มๆ

“แจ่มจันทร์เจ้าค่ะ”

“อ้อ ชื่อเพราะมาก หนูประกวดเก่งไหม”

“ก็พอประกวดได้เจ้าค่ะ”

เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ ล้วงกระเป๋าบนข้างซ้ายหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งแล้ว
ส่งให้แจ่มจันทร์ ๕ ฉบับ

“เอา ป้าให้หนูไว้กินขนม แต่ว่า... หนูต้องประกวดให้ป่าสักชั่วโมง”

แจ่มจันทร์ประนมมือไหว้เจ้าพระยาวุฒิไกรฯทันที

“ขอบพระคุณเจ้าค่ะ ป้าจะประกวดเดี๋ยวนี้หรือเจ้าค่ะ”

“ใช่ นวดเดี๋ยวนี้แหละ” พุดจบท่านก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ “พี่ได้ทำพิธีเปิดร้านตัดผม
ของเจ้าคุณเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าคุณพาพ่อหนุ่มสี่คนนี่ลงไปข้างล่างเถอะ พี่ต้องการประกวดตัวสัก
ชั่วโมง หลายเดือนมาแล้วไม่ได้ประกวดเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองคู่พี่ชายของท่านด้วยความหวังใจ

“อากาศมันร้อนอบอ้าวอย่างนี้ไม่น่าจะประกวดตัวเลยครับ เอาไว้วันหลังไม่ดีหรือครับคุณพี่”

“แล้วกัน” เจ้าพระยาวุฒิไกรฯ เอ็ดตะโร “พี่ไม่ได้เล่นยูโดกับหนูแจ่มจันทร์นะ พี่นอนเฉยๆ
ให้แก่ช่วยประกวดให้ไม่ได้ ออกกำลังเลย มีแต่จะได้รับความสบายหายเมื่อยขบ เครื่องนวดไฟฟ้ามัน
สบายกว่ามีอนวดเป็นไหนๆ”

“ครับ ครับ ถ้ายังงั้นเชิญคุณพี่ตามสบายเถอะครับ” แล้วท่านก็พยักพะยิดกับคณะพรรคสี่
สหายพากันเดินลงบันไดไป หมอนวดสาวอีก ๕ คนต่างติดตามไปด้วยเปิดโอกาสให้เจ้าพระยาวุฒิ
ไกรฯ อยู่กับอีหนูแจ่มจันทร์ตามลำพัง

“เกศาใส” เปิดบริการประชาชนในคอนเช้าวันเสาร์ที่ ๒๑ เป็นต้นมา ท่านผู้ดีมีเงินแถว
บางกะปิและพวกอาสาเสียกระเป๋าหนัก ต่างพากันมาอุดหนุนเนื่องแน่นตลอดวัน ช่วงตัดผมและหมอน
วดสาวต่างทำงานมือไม่ว่าง พวกช่างมีรายได้อย่างงดงาม เปิดร้าน ๘.๐๐น. และปิดร้าน ๒๐.๐๐น.
คุณหญิงวาดและสี่นางดีใจมากที่คณะพรรคสี่สหายเลิกเที่ยวเตร่สนใจกับร้านตัดผม ต่างช่วยกันดูแล
ร้านต้อนรับแขก บางทีนิกรกับเสีหงวนถึงกับออกไปยืนหน้าร้าน ร้องเชิญใครต่อใครให้ตัดผม

ตามที่ตกลงกัน ช่วงตัดผมและหมอนวดสาวจะได้เงินส่วนแบ่ง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ที่
ตนทำได้ “เกศาใส” เปิดบริการเพียงสัปดาห์เดียว ช่วงตัดผมและหมอนวดสาวก็เกิดรวมหัวกันขอขึ้น
เงินค่าแรง นายสมานช่างตัดผมฝีมือดีได้รับมอบหมายจากช่างตัดผม และหมอนวดสาวให้เปิดการ

เธอกับเจ้าคุณปัจฉินกฯ ซึ่งการเจรจาได้เริ่มต้นในตอนหัวค่ำคืนวันนั้นก่อนที่ร้าน “เกศาไส” จะปิดตามเวลาที่กล่าวนี้มีคนมาตัดผมอยู่ ๖ คนและชั้นบนมีผู้รับบริการนวดหน้า นวดตัว และอาบน้ำรวม ๓ คน นายสมานได้ออกมาพบกับเจ้าคุณปัจฉินกฯ ที่หน้าร้าน ขณะที่ท่านเจ้าคุณนั่งพักผ่อนอยู่บนโซฟาตามลำพัง

“อ้อ-ได้เท่าครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้

“ว่าไงสมาน นั่งซีหลานชาย”

เจ้าหนุ่มปากหวานท่าทางสามารถทรวดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ นวดตัวหนึ่งในท่าทางสงบเสงี่ยมเขารู้สึกเกรงใจท่านเจ้าคุณปัจฉินกฯ ไม่น้อย เท่าที่เขาเป็นผู้แทนของพวกเขาช่างตัดผมและหมอนวดสาวมาเจรจาขอขึ้นค่าแรงงาน

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ กระทบมีเรื่องที่จะพูดขอความกรุณาได้เท่าและคุณๆ ทั้งสี่คนที่ เป็นเจ้าของร้านนี้”

“อ้อ มีอะไรก็พูดกับฉันได้สมาน ฉันมีอำนาจเต็มที่ในการบริหารงาน”

“หรือครับ ขอบพระคุณครับ อ้อ-พวกช่างตัดผมและหมอนวดสาว เขาขอร้องให้ผมเป็นหัวหน้ามาพูดขอความกรุณาได้เท่าครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“ขอขึ้นค่าแรงไซ้ใหม่ละ”

นายสมานขมวดคิ้วย่น

“ทำไมได้เท่าทราบละครับ”

“ของพรรคนี้ก็พอจะดูออกนี่นะ ฉันเห็นพวกเธอและหมอนวดสาวกระซิบกระซาบกันมาแต่เช้าแล้ว ฉันพอจะเดาได้ว่าพวกเธอเห็นว่าเรามีรายได้ดีจึงขอขึ้นค่าแรงอีก ๑๐ เปอรเซ็นต์ เป็น ๖๐ เปอรเซ็นต์

“โอ-ได้เท่าทายใจพวกเราแม่นจังครับ ถูกแล้วครับ กระทบได้รับการขอร้องจากเพื่อนๆ ให้มาพูดขอความกรุณาได้เท่าในเรื่องนี้ ขอได้โปรดให้เรา ๖๐ เปอรเซ็นต์เถอะครับ กระทบขอรับรองว่าเราจะไม่เรียกค่าแรงเพิ่มขึ้นไปกว่านี้เลย และเราทุกคนจะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่”

เจ้าคุณปัจฉินกฯ รู้สึกไม่พอใจที่พวกช่างตัดผมและหมอนวดสาวขอขึ้นค่าแรงอีก ๑๐ เปอรเซ็นต์ตามนี้

“สมาน ลือลือคิดดูบ้างว่า “เกศาไส” เพิ่งเปิดร้านมาได้อาทิตย์เดียวเท่านั้น พวกเขาก็คงทำงานเพียง ๗ วันแล้วจะขอขึ้นค่าจ้างมันดูอะไรอยู่”

“ครับผม แต่ว่ารายได้ของร้านเราขึ้นทุกๆ วันนะครับ กระทบกล้าพูดได้เต็มปากว่า ไม่มีร้านตัดผมในย่านบางกะปิหรือพระโขนงนี้ที่จะมีรายได้เท่ากับร้านของเรา”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย ท่านนั่งอึ้งไปสักครู่แล้วกล่าวว่า

“ถ้าฉันไม่ตกลงตามคำขอของเธอจะมีอะไรเกิดขึ้น สมาน”

สมาน ไม่กล้าสบตาท่านเจ้าคุณ

“ถ้าได้ทำไม่ตกลง กระทบกับหมอนวดก็ไม่สามารถจะสนองพระเดชพระคุณได้ครับ”

“อ้อ-แปลว่าทุกคนพร้อมแล้วที่จะผละงาน ฉันคิดว่าอย่างนี้มันไม่ยุติธรรมนะสมาน เมื่อพวกเธอมาเข้าทำงานกับเราก็ได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เราจะจ่ายค่าแรงให้ครึ่งหนึ่งของรายได้ที่ทำได้ และถ้ากิจการของเราเจริญขึ้นเราก็จะพิจารณาเพิ่มค่าแรงให้ ที่ให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ก็เพราะบริการของเราแพงกว่าที่อื่น ตัดผมหัวละ ๑๐ บาท เธอก็ได้ตั้ง ๕ บาท ที่อื่นเขาให้ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เขาตัดหัวละ ๕ บาทเท่านั้น เขาก็ให้ได้ วันหนึ่งๆพวกเธอมีรายได้ตกคนละ ๑๐๐ บาทยังไม่พอใจอีกหรือ ออกทนนไปก่อนเถอะสมาน บอกพวกเธอให้ทำงานต่อไป”

สมานยิ้มเจื่อนๆ

“กระทบนะท่านได้ครับ แต่คนอื่นเขาไม่ยอม กระทบเสียใจที่จะเรียนให้ได้เท่าทราบว่า ถ้าได้ทำไม่เพิ่มค่าแรงให้เป็น ๖๐ เปอร์เซ็นต์ฟุ้งนี้พวกช่างตัดผมและหมอนวดเขาก็จะไปหางานทำที่อื่น”

ท่านเจ้าคุณนั่งคิด

“ถ้าเช่นนั้นขอเวลาให้ฉันสักครึ่งชั่วโมงซินะ รวบรวมเครื่องฉันจะให้คำตอบ ก่อนปิดร้านพวกเธอก็จะทราบแน่นอนว่าเราจะขึ้นค่าแรงงานให้พวกเธอหรือไม่”

“ครับผม สุดแล้วแต่ได้ทำจะกรุณาเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ผุดลุกขึ้นยืนแล้วพาตัวเดินเข้าไปทางหลังร้าน เปิดประตูกระจกออกไปทางครัวไฟ แล้วผ่านประตูข้างห้องครัวเข้าไปในเขตบ้าน “พัชราภรณ์”

ขณะนี้คณะพรรคสี่สหายยังนั่งดื่มเหล้า และสนทนากันอยู่ในเรือนต้นไม้ก่อนเวลารับประทานอาหารค่ำ เมื่อเจ้าคุณปัจฉินึกๆ เดินเข้ามาในเรือนต้นไม้อาเสื้ก็กล่าวทักท่านทันที

“เจริญสิครับ ผมให้อ้ายแห้วไปตามตั้งสองหนแล้ว คุณอาไม่ยอมมากินเหล้า”

ท่านเจ้าคุณทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ตอบพลบคำอย่างนี้มีแขกมาก ครั้นจะทิ้งโต๊ะเงินสดให้อ้ายแห้วเฝ้าปลีกตัวมากินเหล้า ก็ไม่ใคร่จะไว้ใจอ้ายแห้วนัก”

เจ้าแห้วนั่งอยู่ทางราวลูกกรงได้ยินเจ้าคุณปัจฉินึกๆพูดเช่นนี้ก็ลอบค้อนท่าน ดร.ดิเรกผสม วิสกีโซดาบางๆ แล้วส่งแก้วให้พ่อตาของเขา

“ดื่มเสียหน่อยซีครับคุณพ่อ วันนี้กับแก้ม้อัดคัดหน้อยครับ มีข้าวเหนียวกึ่งกับถั่วลิสงทอดเท่านั้นครับ”

เจ้าคุณยกแก้วน้ำสี่เหลี่องขึ้นดื่มประมาทครึ่งแก้วแล้วหันไปทางเจ้าแห้ว

“แก่ออกไปอยู่ที่ร้านไว้ คอยรับเงินและคอยฟังดูบ้างว่าพวกช่างตัดผมเขาพูดอะไรกัน”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน เดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

“รับประทานบุญเจ้ลั่นซั๊กโตะละครับ”

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะ

“ไม่ต้อง ถ้าจำเป็นต้องทอนเงิน แยกข้อมือจากพวกช่างตัดผมเขาก่อน หรือขอแลกจากร้านตัดกางเกงก็ได้ เมื่อวานนี้ฉันมอบบุญเจ้ให้แก่ไว้ ฉันจำได้ว่ามีใบละร้อยอยู่ ๘ ใบ พอฉันกลับไปร้านลงนับดูเหลือ ๗ ใบเท่านั้น”

เจ้าแห้วซั๊กฉิว

“โธ- รับประทานเอาผมไปสาบานที่ไหนก็ได้ครับ เรื่องมือไวใจเร็วผมไม่เคยเลย รับประทานผมเคยช่วยอาเสียนับเบ็งค์ใบละร้อยเป็นแข่งๆ”

พล โบกมือไล่เจ้าแห้ว

“ไป ๆ ๆ รีบออกไปที่ร้าน พุดมากเดี๋ยวก็จะเจ็บตัว”

เจ้าแห้วเดินกระพืดกระเฟียดออกไปจากเรือนต้นไม้ เลี้ยวขวาม้วนไม้ใส่เต็มทนต์ก็ว่าขวดโซดาเปล่าๆ ขวดหนึ่งโยนไปที่เจ้าแห้ว บังเอิญขวดโซดาหล่นลงกลางกบาลเจ้าแห้วพอดีทำให้เจ้าแห้วร้องสุดเสียงยกมือกุมศีรษะ แล้วหันมามองดู สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างหัวเราะขำพร้อมๆ กัน

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“คุณพ่อขยันนะครับ อยู่ที่ร้านเกือบตลอดวัน ถ้าจะเหนื่อยกระมังครับ หน้าตาถึงไมไคร่สดชื่นแจ่มใส”

“แจ่มในยังงใจไหว พวกช่างตัดผมกับหมอนวดสาวก่อเรื่องยุ่งยากให้เราแล้ว”

“ทำไมล่ะครับ” พลถามอย่างเป็นทางการ

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจหนักๆ

“เขาให้นายสมานเป็นตัวแทน มาเจรจากับพ่อเมื่อไม่กี่นี้เองขอขึ้นค่าแรงงานอีก ๑๐ เปอรเซ็นต์ เป็น ๖๐ เปอรเซ็นต์”

นายพลดิเรกลืมตาโพล่ง

“เอ-อย่างนี้จะใช้ได้หรือครับ เพิ่งเปิดร้านทำงานได้ ๗ วันเท่านั้น ขอขึ้นค่าแรง แล้วคุณพ่อตอบเขาว่าอย่างไร”

“พอก็ออย่างนี้แล้ว แต่พ่อยังไม่ได้ให้คำตอบเด็ดขาด เพราะจะต้องปรึกษากับพวกแกะเสียบก่อน นายสมานว่าหากเราไม่ตกลง ช่างตัดผมและหมอนวดก็จะไปทำงานที่อื่น พุดง่าย ๆ ก็คือกิจการเรานั่นเอง”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“ไม่ตกลงครับคุณอา ถ้าเรายอมขึ้นค่าแรงให้เขาเป็น ๖๐ เปอรเซ็นต์ อีกสองสามวันเขาก็ขอขึ้นเป็น ๘๐ เปอรเซ็นต์ จนกระทั่ง ๕๐ เปอรเซ็นต์เขาถึงจะพอใจ หาช่างตัดผมและหมอนวดไม่ได้เราก็เลิกกิจการตัดผมขนาดตัว เปิดฉายนั่งไปดีกว่า”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิกฯอุทาน “ก็อดิคุณนะซีโว้ย”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ยังงั้นหากินอย่างอื่นดีกว่านะครับ เปิดเป็นร้านขายปลาทองโก้กี้ยังดี วันหนึ่งได้กำไรสักสามสี่พันผมก็พอใจแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออดหัวเราะไม่ได้

“แกอย่าพูดเป็นเล่นหน่อยเลยวะอ้ายหงวน เป็นอันว่าพวกเราไม่ยอมขึ้นค่าแรงให้ช่างตัดผมและหมอนวดนะ อาจจะไปได้ไปบอกเขาก่อนปิดร้าน”

นิกรว่า “อย่าว่าแต่ ๖๐ เปอรเซ็นต์ เลยครับ ๕๐ เปอรเซ็นต์เราก็กี่ไม่ยอม อย่างนี้ผมถือว่าเขาอยู่เราเพราะเขาถือว่าแฟนของเขาตามมาตัด ส่วนอีหนูช่างนวดก็เช่นเดียวกัน ใหม่ที่เราแต่เก่ามาจากที่อื่น บางคนก็เป็นกะหรีมาแล้ว”

ดร.ดิเรก มองคุณนิกรอย่างแปลกใจ

“เด็กสาวที่หน้าตาน่าเอ็นดูก็ริษยามารยาทเรียบร้อยนั้นนะระอะเป็นกะหรี”

“ใช่ กะหรีที่ดีก็ต้องสุภาพอ่อนหวาน กะหรีบางคนสุภาพอ่อนน้อมกว่าคนดี ๆ เสียอีก รู้จักพูดขอประทานโทษ ขอบคุณ หรือ เสียใจกะ คนดี ๆ บางคนเดินเข้าโรงหนังนุ่งกระโปรงบานเหมือนสุนัขเฒ่า เอากะโปรงปิดกบาลเราแล้วยังทำไม่รู้ไม่ชี้

“ออไร้อออไร้อ ยังงี้มันเกี่ยวกับสันดานหรือมารยาทของแต่ละคน” พุดจบนายพลดิเรกก็ยิ้มให้พ่อตาของเขา

“เรื่องที่ช่างตัดผมและหมอนวดสาวขอขึ้นค่าแรงโน.เคครับคุณพ่อ”

พลพุดเสริมขึ้น

“ผมก็ไม่ตกลงเช่นเดียวกัน”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบ

“เมื่อเราไม่ตกลง พรุ่งนี้ช่างตัดผมและหมอนวดก็คงไม่ยอมมาทำงาน แล้วเราจะแก้ไขอย่างไร”

อาเสี่ยว่า “เราก็กี่ต้องวิ่งเต็นหาช่างตัดผมและหมอนวดใหม่ซีครับ ถมเถไปครับคุณอา เพียงแต่เราลงประกาศแจ้งความในหน้าหนังสือพิมพ์ ช่างตัดผมและหมอนวดสาวมีดีก็จะหลั่งไหลกันมาสมัคร ร้านใหญ่ ๆ ลงทุนเป็นแสนสวยงามอย่างเราใคร ๆ ก็อยากมาทำงานด้วยครับ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ร้านของเราไม่ใช่ร้านเล็ก ๆ หรือร้านห้องแถวไม่คู่หาเดียว ร้านของเราสองห้องใหญ่โตมาก จัดร้านสวยงามยากที่จะหาร้านไหนเปรียบได้ พื้นห้องเป็นมันแล้บเพราะลงยาขัด เดินไม่ตีลื่น โถลหกล้ม ร้านตัดผมของเราสวยที่สุดทันสมัยที่สุด ไม่ใช่ร้านเฮงชวย”

“พอแล้ว” ท่านเจ้าคุณตะโกนลั่น “ได้ที่อาเสี่ยหลายล้านประเดี้ยวพ่อเอาขวดเหล้าแฟนกบาลเลย”

นิกรยกมือชี้หน้าเสียงหงวนแล้วพูดเบา ๆ

"เลิกพูดคำว่าร้านเด็ดขาด เพราะเราออกเสียง ร.เรือ ไม่ชัด"

ดร.ดิเรก กล่าวกับพลเกี่ยวกับกิจการของร้านตัดผม

"พวกช่างเขาทำงานเราก็ยุ่งเหมือนกันนะ ้วยพล ถ้าเราเลิกร้านตัดผมเราก็ขายหน้าเขา"

"ใช่ มีอยู่ทางเดียวหมอ เราต้องริบหาช่างใหม่มาประจำร้านเราโดยเร็วที่สุด หาได้สักห้าหกคน ไม่ครบเก้าอี้ที่นั่งก็ช่างมันเถอะ ค่อย ๆ หาไปครบเอง ส่วนหมอนวดสาวก็เช่นเดียวกันเราลงทุนไปตั้งเกือบสามแสนจะเลิกล้มง่าย ๆ อย่างไร"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

"แล้วระหว่างที่ยังหาช่าง ไม่ได้จะทำอย่างไร ปิดร้านไว้ก่อนดีไหม เขียนป้ายบอกว่าหยุด ๕ วันฉลองครบรอบ ๒๐ ปี"

เสียงหงวนหัวเราะก๊าก

"ขึ้นปิดร้านก็อย่าเปิดอีกเลยครับ คุณอาไม่มีหัวการค้าเลย ร้านเราเพิ่งเริ่มกิจการมาได้ ๗ วันเท่านั้น ถึงแม้จะขลุกขลักมีอุปสรรคอย่างไรเราก็ต้องดำเนินกิจการต่อไป ช่างตัดผมยังไม่มี ผมกับอ้ายพลและอ้ายกรจะทำหน้าที่เป็นช่างไปก่อน ตัดผมไม่เห็นจะยากลำบากอะไร ตะไกรปัดตาเลียไฟฟ้ามันก็ช่วยให้การตัดสำเร็จไปแล้วตั้ง ๘๐ เปอร์เซนต์ ใช้ตะไกรมือช่วยแต่งเส้นอีกนิดหน่อยแล้วก็โกนหนวดกันคอ ใครเขาจะล้างตาแคะจีตา ล้างหูและหูแคะจีฟันสระผมเราก็ทำให้เขา ถ้าเราใช้สมองนิดหน่อยทุกสิ่งทุกอย่างไม่ยากลำบากอะไรเลย"

พลพูดเสริมขึ้นทันที

"เรื่องนี้กันขอลอนตัวไว้ย กันไม่มีความรู้ความชำนาญในการตัดผม"

อาเสียงมองดูพลอย่างเดือดดาล

"ของค้อมมอน ้วยอ้ายพลคินนี้ปิดร้านแล้วเรามาซ้อมฝีมือกัน คนสวนคนใช้และคนรถในบ้านเราเรียกมันไปเป็นหุ่นให้เราตัดผม กันจะสอนให้แก่กับอ้ายกรเอง"

นิกรว่า "สำหรับกันไม่ต้องสอน เรื่องตัดผมกันชำนาญพอตัว ทรงดอกกระพุ่ม, ทรงลานบิน, ทรงมดแดงชะเง้อหรือสาวสะกิดแม่, ทรงออร์เหลนนิยม, ทรงจิกโก้ กันตัดได้ดี ตัดเทียมเปาลอนก็ทำได้"

"จริง ๆ นะเรอะ" กิมหงวนถามเพื่อให้แน่ใจ

"เออ จะยากเย็นอะไรวะ การตัดผมมันเป็นเรื่องหญ้าปากคอกไม่ต้องเสียเวลาเรียนหรือสำหรับคนฉลาดอย่างกัน ก่อนตัดเรามองดูคบาล...เอ๊ย...ศิระชะเขกเราก็เห็นแล้วว่าเขาตัดผมทรงอะไร อย่างเขาไว้ผมยาวและตัดลอนเราเสือกไปกร้อนผมเขาเขาก็ตะปากเราเท่านั้น เรารู้ว่าเขาตัดทรงอะไรเราก็ตัดทรงนั้นให้เขา บางคนทำทางร้อนรนเพราะหนีไปลิสมาเพื่อขึ้นนั่งเก้าอี้ก็บอกเราว่าตัดเร็ว ๆ สวยไม่สวยช่างมัน เราก็ตัดทรงสาวสะกิดแม่หรือทรงกะไคภูเขาทองให้เขา"

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

"อ้อ ยูมีความรู้ดีนี่หว่ากันยอมรับว่าแกเป็นอัจฉริยะบุคคลคนหนึ่ง สิ่งใดที่พวกเราทำไม่ได้ แก้มักจะทำได้เสมอ"

นิกรยิ้มเป็น หันมาทางพ่อตาของเขา

"คุณพ่อไปบอกพวกช่างตัดผมและหมอนวดเถอะครับพวกเราประชุมปรึกษาหารือกันแล้ว เรายอมขึ้นค่าแรงให้ตามคำขอไม่ได้ เมื่อจะทิ้งงานจากเราก็ตัดใจเพราะเป็นสิทธิ์ของเขาแต่ถ้าใครสมัครใจทำงานกับเราต่อไป เราจะพิจารณาความดีความชอบเป็นพิเศษ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้ารับทราบแล้วลุกขึ้นยืน

"ดีแล้ว อาจจะไปบอกเขาตามนี้ แต่ว่าในวันพรุ่งนี้เราจะเปิดร้านตัดผมของเราตามปรกติ ซึ่งแกจะต้องแก้ไขความขลุ่ยหลักที่จะเกิดขึ้น"

อาเสี่ยยิ้มเป็น

"ได้ครับพวกเราสี่คนจะทำหน้าที่ช่างตัดผมไปพลาง ๆ ส่วนแผนกนวดตัวอาบน้ำเราจะปิดชั่วคราว แล้วพวกผมจะใช้เครื่องนวดไฟฟ้าชนิดให้แขกที่มาตัดผม โดยไม่คิดเงินคือบริการฟรี เฉพาะการนวดหน้านวดตัวนวดน้อย แต่ไม่ถึงกับจับแขกแก้ผ้าอาบน้ำ"

ท่านเจ้าคุณพาตัวเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ นิกรคว้าถั่วลิสงทอดกำมือหนึ่งลุกขึ้นวิ่งตามไป

"เดี๋ยวครับคุณพ่อ เอาถั่วลิสงไปกินครับ ไล่ลมในท้องคืนะครับ คุณพ่อแก่แล้วจะได้ไม่เป็นลม"

คืนวันนั้นเอง

ร้านตัดผม "เกศาใส" ปิดเวลา ๒๐.๐๐ น. ตรงเป็นอันว่าช่างตัดผมและหมอนวดสาวทุกคนตัดสินใจผลงานเพราะฝ่ายนายจ้างไม่ยอมขึ้นค่าแรงให้ตามที่เสนอมา

ในราว ๒๐.๐๐ น. เศษ พวกคนใช้และคนสวนตลอดจนคนรถคนทำความสะอาดและคนยามของบ้าน "พัชรภรณ์" รวมทั้งหมด ๑๕ คน ได้รับคำสั่งจากเจ้าคุณปัจจนึกฯ ให้มาที่ร้านตัดผม เกศาใส เพื่อเป็นหุ้नให้คณะพรรคสี่สหายซ้อมมือตัดผม

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าพิศวงอย่างยิ่งที่นายพลดิเรกสามารถตัดผมได้ดีเกินคาด ทั้งนี้ก็เพราะเขาเป็นคนเฉลียวฉลาดมีมันสมองเฉียบแหลมนั่นเอง พล พัทธภรณ์ มีฝีมือพอคู่ได้แต่อยู่ข้างจะงุ่มง่าม ส่วนเสี่ยหงวนกับนิกรถนัดแต่ทรงลานบินคือใช้ตะไกรบิดตาเลียนไถจนเกเรียนติดหนังหัวแล้วไม่ใช้ตะไกรมือช่วยอีกด้วย

คุณหญิงวาด พาสี่นางมาดูช่างตัดผมทั้งสี่คนอย่างขบขันเสียงหัวเราะครื้นเครงดังอยู่ตลอดเวลา เด็กหนุ่มหลายคนที่เป็นคนสวนถูกกร้อนผมถึงกับร้องไห้เสียดายผม ส่วนลุงจอนหัวหน้าคนสวนนิกรตัดเทียบให้ เป่าลอนให้สวยงามทำให้ลุงจอนเป็นหนุ่มขึ้นอีก ซึ่งลุงจอนสารภาพว่าตัวแกเองนั้นตัดผม ๓ เดือนต่อครั้ง

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าแห้วซ่อมมือตัดผมอยู่ จนกระทั่ง ๒๔.๐๐ น. จึงกลับเข้าไปในบ้าน "พัชรารณณ์"

วันรุ่งขึ้น

พอเปิดร้าน ช่วงตัดผมสั้นเลวทั้งสี่คนก็เตรียมพร้อมที่จะบริการแขกของเขา เจ้าคุณปัจจุบันก็ฯ นั่งประจำโต๊ะรับเงินสดทำหน้าที่เป็นผู้จัดการร้านและแก้ไขเซอร์ไปในตัว สี่สหายสวมเสื้อยาวสีขาว และสวมหมวกบาเรต์สีขาวต่างเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ไว้พร้อมสรรพ เจ้าแห้วทำหน้าที่รับใช้ทั่วไป

รถเก๋งสีเทาคันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าร้านในเวลา ๘.๐๐ น. สุภาพบุรุษในวัยกลางคนรูปร่างค่อนข้างอ้วนคนหนึ่งพาตัวเดินมาจากตอนหลังรถ ท่าทางของเขาบอกให้รู้ว่าเป็นนักธุรกิจและมีฐานะดี

เจ้าแห้วรีบวิ่งมาเปิดประตูกระจกต้อนรับ หนุ่มใหญ่วัย ๔๕ ปีเดินยิ้มเข้ามาในร้าน เสียหงวนกิมศิริชะ โคล้งคำนับทันที

"สวัสดิ์คิรับนายห้าง ผมคงจะได้รับเกียรติตัดผมให้นายห้างเป็นครั้งแรกและครั้งต่อไปแน่นอน"

ชายผู้นั้นมองดูกิมหงวนด้วยความพอใจ

"คุณรู้ได้อย่างไรว่าผมเป็นนายห้าง"

อาเสี่ยหัวเราะ

"มองดูหน้าผิวดูก็รู้นี่ครับ หน้าอย่างนี้ร้อยทั้งร้อยถ้าไม่ใช่ นายห้างก็ต้องเป็นโจร"

พุดจิบกิมหงวนก็ดูมือแขกของเขาพาไปนั่งที่เก้าอี้หมายเลข ๓ "ผมขอแนะนำตัวเองให้นายห้างรู้จักครับ ผมชื่อหงวนครับเป็นช่างตัดผมฝีมือเยี่ยมคนหนึ่ง"

ชายผู้นั้นขมวดคิ้วขุ่น

"ผมเคยได้ยินชื่อแล้ว ดูเหมือนคุณอยู่ร้านตัดผมแถวสามแยก"

"ครับ พอผมย้ายมาอยู่ร้านนี้ได้วันเดียวร้านนั้นจึงเลย"

กิมหงวนหยิบผ้ากันเปื้อนสีขาวคลี่ออก แล้วคลุมร่างแขกของเขา

แต่แมวแต่หันไปยิ้มให้นิกรเลขคลุมศิริชะแขกด้วย

"อ้าว ๆ ๆ " นายห้างชายเครื่องสำอางรื่องเอ็ดตะโร "นี่คุณจะเล่นอ้ายโม่งกับผมหรืออย่างไร"

อาเสี่ยใจหายวาบคลี่ผ้าออกแล้วคลุมให้ใหม่

"นายห้างจะตัดทรงเดิมหรือครับ"

"อยากให้สั้นกว่าเก่าหน่อย ตอนนี้หน้าร้อนตัดผมสั้น ๆ เช่นสบายดี"

"จริงครับ"

เจ้าแห้วเดินเข้ามาส่งหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งให้แขกอย่างฟินอปพิทา
กิมหงวนจัดแจงเสียบปลั๊กตะไกรปัดตาเลีย่นไฟฟ้า หยิบทัพเตะแป้งทาตามคอและจอนหูของนาย
ห้างตลอดจนกลางศีรษะ เสร็จแล้วก็เปิดสวิทซ์ไฟตะไกรปัดตาเลีย่น สายไฟพาดอยู่บนบ่าซ้ายของ
แขก

นายห้างเครื่องสำอางผู้มีนายว่าบุญช่วยมีกิริยากระตุกเป็นระยะ ๆ จนกระทั่งอาเสี้ยซั๊กโมโห
"กรุณานั่งนิ่ง ๆ ซึ่กรับนายห้าง นั่งคุกคอกอย่างนี้เป็นทรงกะไคฎเขาทองอย่ามาว่าผมนะ
ครับ"

นายบุญช่วยเค้นหัวเราะ

"เห็นใจผมบ้างนายช่าง ผมนะอดทนที่สุดแล้ว สายไฟตะไกรปัดตาเลีย่นมันถลอกไฟรั่วเข้า
ตัวผม แล้วคุณจะไม่ให้ผมกระตุกอย่างไร นี่ถ้าไม่มีผ้าคลุมไว้ผมอาจจะเซ็งเซ็งแล้วก็ได้"

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก รีบหันไปกระซอกหัวเสียบปลั๊กออกทันที นายพลดิเรกปราดเข้ามา
ตรวจดูสายไฟตะไกรปัดตาเลีย่นแล้วเขาก็ทำหน้าเบ้

"ทำไมแกไม่ตรวจดูสายไฟให้เรียบร้อย นี่ไฟ ๒๒๐ โวลท์ และสายรั่วดีไม่ดีนายห้างมาตาย
ในร้านเราก็ช่วยແ่เท่านั้น ไปเอาอันอื่นมาใช้"

นายบุญช่วยเริ่มมีท่าทีกระสับกระส่ายแล้ว เหมือนกับเขาไม่ไว้ใจช่างตัดผม อาเสี้ยใช้
ปัดตาเลีย่นไฟฟ้าอันใหม่เสียบปลั๊กแล้วตัดผมให้แขกของเขาอย่างปราณีต เท่าที่เขาจะทำได้ พล,
นิกร, ดร. ดิเรก และ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแห้วเฝ้ามองดูกิมหงวนอย่างไม่สบายใจ อาเสี้ยเฝ้าปาก
แน่นตั้งอกตั้งใจใช้ปัดตาเลีย่นอย่างระมัดระวัง เมื่อมันเป็นคลื่นก็แก้ไข ยิ่งแก้ผมของนายบุญช่วยก็
สั้นเกรียน

สุภาพบุรุษผู้นี้ มีเวลานอนเพียงสามสี่ชั่วโมงเท่านั้นความเย็นของเครื่องปรับอากาศและแสง
สีต่าง ๆ ทำให้เขาง่วงนอน เพียงครู่เดียวเขาก็นั่งหลับปล่อยให้เสี้ยหงวนไถหัวเขาตามสบาย
จนกระทั่งดินผมทางท้ายทอยและขึ้นมากกลางศีรษะเหียนเดียน

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือกหมดทางที่จะแก้ไขได้ เขาหันมาพยักหน้าเรียกเพื่อนเกลอทั้งสามกับ
เจ้าคุณปัจจนิกฯ ให้เข้ามาหาแล้วกระซิบถาม

"ทำยังไงดีละ เหลือผมกลางกบาลอีกหย่อมเดียวเท่านั้น"

นิกรกระซิบบอก

"เอาปัดตาเลีย่นไล่ขึ้นไปซิ"

"หือ เสร็จแล้วมันจะกลายเป็นทรงอะไร"

"ทรงทิดสีกใหม่ซิวะ"

อาเสี้ยถอนหายใจหนัก ๆ แล้วหันมากระซิบกับพล

"กันจะหลบเข้าไปในบ้านแกช่วยตัดต่อให้กันที่ซิวะ"

พลสั้นศีรษะ

"ไม่ได้หรอก เขาตื่นขึ้นมาเขาเห็นทรงผมของเขาเข้ากันก็โดนเตะเท่านั้น แก่ใจเอาเองซี
ไว้ย"

เสียงหวนชักฉิว

"ถ้ายังงั้นทุกคนถอยออกไปไม่ต้องมายุ่งกับกัน"

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ต่างพากันไปนั่งบนโซฟาทางหน้าร้าน ส่วนเจ้าแห้วนั่งอยู่บน
ม้ากลมตัวหนึ่งข้างบันไดขึ้นชั้นบน มองดูกิมหงวนตัดผมให้แขกแล้วเจ้าแห้วก็หัวเราะงอไปงอมา

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป นายบุญช่วยได้รับการโกนหนวดโกนเครากันหน้า
และนวดหน้าด้วยเครื่องไฟฟ้าอย่างสบาย เขาอนหลับสนิทกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว
เขารู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเมื่อเสียงหวนกระดกเก้าอี้ขึ้น

นายห้างเครื่องสำอางลืมหูลืมตาขึ้นมองดูโลก พอแลเห็นร่างของเขาในกระจกเงาเบื้องหน้าเขาก็
ตะลึงสุดตัว ศีรษะของเขาโล้นเกลี้ยงเพราะถูกไถด้วยตะไกรปิดตาเกลี้ยง นายบุญช่วยนั่งนิ่งเฉยอยู่สัก
ครู่ก็เงยหน้าขึ้นถามเสียงหวนด้วยเสียงกระซิบ

"คุณบอกผมหน่อยเถอะน่าผมคือนายบุญช่วยเจ้าของห้าง "โสภากันท์" หรือเจงกิสข่านแน่"

เสียงหวนผินหัวเราะ

"นั่นนะซีครับ ผมกำลังจะเรียนถามคุณเดี๋ยวนี้ คุณเหมือนกับเจงกิสข่านราวกับพี่น้อง
ฝาแฝด ทรงผมแบบนี้ทำให้คุณสง่างามยิ่งขึ้นอีกมากทีเดียวครับ คุณบอกให้ผมตัดสั้น ๆ ผมก็
เลยตัดแบบเจงกิสข่าน คุณดูซีครับ พวกผมกำลังมองดูคุณอย่างตื่นตะลึงในความองอาจสง่างามของ
คุณ

นายบุญช่วยเป็นคนบ้ายอ เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลายถูกลูกข่อยเข้าเท่านี้ก็หายโกรธแล้วพาล
ทักทักเอาว่า อาเสียงเป็นยอดช่างตัดผมที่รู้จักเลือกทรงผมให้เขา

"ผมเหมือนเจงกิสข่านจริง ๆ หรือคุณ"

"ไอ้โฮ เหมือนยังกะแกะเขียวครับ ที่บ้านผมมีรูปเจงกิสข่านนี่ครับ"

นายบุญช่วยยิ้มละไม

"อ้อ เข้าทีดีเหมือนกัน เมียผมคงไม่กล้าข่มขู่ผมอีก"

เสียงหวนลืมหูลืมตาโพล่ง

"ผมรับรองครับ คุณ โสไปบ้านคุณนายจะต้องมองดูคุณอย่างเกรงขามทีเดียว ทรงผมแบบ
นี้เหมาะ ๆ ยังไม่กล้ากัคนี่ครับ อ้า-เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ"

นายบุญช่วยกระหึ่มยิ้มย่อง ก้าวลงจากเก้าอี้อย่างภาคภูมิใจวงกระเป่าเสื้อเชิ้ตฮาไวหีบ
ธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง

"เท่าไรช่าง"

"สิบบาทครับนายห้าง"

เขาส่งธนบัตรใบละ ๒๐ บาทหนึ่งฉบับให้เสียงหวน

"เฮ้! ไม่ต้องทอน เหลือ ๑๐ บาทผมให้รางวัลคุณแล้ววันหลังผมจะมาอุดหนุนคุณอีก คุณตัดผมให้ผมถูกใจผมมาก ฮะ ฮะ พ่อผมเคยบอกผมว่า ถ้าผมตัดผมเก๋เรียนหน้าตาของผมจะเหมือนกับเจงกิสข่านไม่มีผิด ลาดะครับนายช่าง"

กิมหงวนกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

"สวัสดิ์ครับ ขอบพระคุณครับนายช่าง"

นายบุญช่วยพาตัวเดินออกไปจากร้าน "เกศาใส" พอเขาผ่านพื้นประตูกระจกออกไปสี่ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ก็มองดูหน้ากันอย่างขบขัน เสียหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง

"นี่กว่าจะถูกเตะกลับได้รางวัลอีก ๑๐ บาท นี่ถ้าเป็นกันถูกช่างกร็อนกบาลกันอย่างนี้กันไว้ เตะช่างอุตุตุเลย"

นิกรยกมือตบเบาเสียหงวนเบา ๆ

"ผมแกลยแล้วอ้ายหงวน แกขึ้นนั่งเก้าอี้ซักกันจะตัดผมให้แก ตอนนี้อย่างไม่มีแขกกันอยากจะ ซ้อมมือไว้"

อาเสียหัวเราะ

"ตัดให้อ้ายเห้วดีกว่า"

เจ้าเห้วสะอื้นโหยง

"รับประทานช่างเถอะครับ ผมเพิ่งตัดมาเมื่อสองสามวันนี้เอง"

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อชายหนุ่มร่างสมำธพไว้หนวดเส้นเล็ก ๆ คนหนึ่งผลัดประตูกระจก หน้าร้านออกแล้วพาตัวเดินเข้ามา เขาคือนายสมานช่างตัดผมฝีมือดีที่ทำงานไปนั่นเอง สมานแต่ง ภายภาคภูมิเหมือนกับอาเสียคนหนึ่ง เขากระพุ่มมือไหว้ขณะพรรคีสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ อย่าง นอบน้อม

"เออ สวัสดิ์น้องชาย" พลกล่าวทักเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น "มาเยี่ยมพวกเราหรือสมาน นั้งซี"

"ขอบคุณครับ อ้า-พวกผมเขาใช้ให้ผมมาพบกับท่านเจ้าคุณอีกครั้งหนึ่งครับ เรายังหวังว่า ท่านเจ้าคุณกับพวกคุณ ๆ คงจะตกลงตามเงื่อนไขของเรา ซึ่งถ้าตกลงกันได้พรุ่งนี้เราก็คงจะมาทำงาน กันตามเดิมครับ"

พลหัวเราะแล้วสั่นศีรษะ

"เสียใจมากสมาน วิธีการของเธอเป็นการข่มขู่เราให้ยอมเพิ่มค่าแรงให้ เธอยังรู้จักพวกเรา น้อยเกินไป ถ้าพวกเธอตั้งอกตั้งใจทำงานและไม่มีพิษสงอะไรอย่าแต่ ๖๐ เปอร์เซ็นต์เลย ๘๐ เปอร์เซ็นต์เราก็คงให้ได้ เธอน่าจะรู้ว่าพวกเราเป็นนักธุรกิจที่มีกิจการค้ามากมายมีรายได้ปีละหลายสิบล้านหรือเป็นร้อยล้านก็ได้เช่นอย่างเสียหงวนเป็นต้น ร้านตัดผมของเราเราตั้งขึ้นสนุก ๆ ต่างหาก เมื่อพวกเธอไม่เต็มใจร่วมงานเราก็คงจ้างช่างใหม่ นี่วันนี้ยังหาช่างไม่ได้พวกฉันก็ทำหน้าที่เป็นช่างเฮง ช่วยไปก่อน เสียใจนะสมาน ไปบอกพวกเธอเถอะว่าเราไม่ตกลง ถ้าจะกลับมาทำงานกับเราก็คงได้"

แต่เราให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเพราะเราถือว่าทำงานเราไป"

"ครับ ขอขอบคุณ ถ้าเช่นนั้นผมลาละครับ"

เขายกมือไหว้คณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ อีกครั้งหนึ่งแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากร้าน "เกศาไส" เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะชอบใจ

"พวกนี้ยังไม่มียานใหม่ทำหрок นอกจากคิดว่าเราคงยอมถึงได้ส่งนายสมานมาพบเรา ในเรื่องการประกอบอาชีพเราจะยอมให้ลูกจ้างของเรามาข่มขู่เราไม่ได้ ใครคิดต่อเราซื้อสัตย์สุจริตต่อเรา เราก็ตอบแทนความดีให้เขา"

เสียงหวนเห็นฟ้องด้วย

"นั่นนะซีครับ คุณแต่ผู้จัดการร้านเพชรของคนที่สำเพ็งทำงานเป็นคนใช้ของเดียผมได้เงินเดือนเดือนละ ๘ บาท เดียวนี้ผมให้เงินเดือนเขา ๕,๐๐๐ บาท ซื้อที่ปลูกบ้านให้เขาอยู่ด้วยนั่นก็เพราะความซื่อสัตย์กตัญญูของเขา"

การสนทนาลิ้นสุดลงเมื่อสุภาพบุรุษผู้สูงอายุในวัย ๕๘ ปีคนหนึ่งผลัดประตูกระจกพาตัวเดินเข้ามา รูปร่างของเขาอ้วนใหญ่ ศีรษะล้านแต่ไม่ล้านหมดทั้งศีรษะ ตรงกลางข้อมมาทางหน้าผากเป็นเกาะเล็ก ๆ คล้ายกับเกาะไหหลำ จอนหูและท้ายทอยมีผมบ้าง ท่านผู้นี้คือขุน โลหการวิฑูรย์ เป็นข้าราชการชั้นพิเศษของกรมโลหกิจในตำแหน่งหัวหน้ากอง

ท่านขุนแต่งกายโอ่อ่าทันสมัย ชอบใช้รถยนต์อเมริกาแบบใหม่ ๆ ซื้อมาใช้ราว ๘ เดือนก็ขายไปแล้วซื้อใหม่ ถึงแม้มีอายุเข้าสู่วัยชราแล้วก็ยังภาคภูมิและแข็งแรง เขามาตัดผมที่ร้านนี้เพราะเขาเป็นขาประจำของช่างตัดผมคนหนึ่งชื่อแจลล์ไม่ว่านายแจลล์จะย้ายไปอยู่ร้านไหน ขุนโลหการฯ จะต้องตามไปอุดหนุนเสมอ

นิกรปราดเข้าไปต้อนรับทันที

" สวัสดีครับท่าน "

ท่านขุนยิ้มเล็กน้อย

" แจลล์ไม่อยู่หรือ "

นิกร โทกอย่างคล่องแคล่ว

" วันนี้ไม่มาทำงานหรอกครับ และอย่างน้อยก็อีกตั้ง ๑๐ วันจึงมาทำงานได้ "

" เอ๊ะ เขาไม่สบายหรือ "

" เปล่าครับ เขามีเรื่องเป็นปากเสียงกับแม่ยายของเขาครับ "

" อ้อ เลยไม่สบายใจ..."

" ไม่ใช่เช่นนั้นหรอกครับ เขาถูกแม่ยายกระชกด้วยหลาวทองเหลืองครับ เมียเขาเลยต้องพาไปส่งโรงพยาบาล "

" โอ - อาการหนักหรือเปล่านั้นไม่รู้ "

" นิดหน่อยครับ ได้ทะลักออกมาราวสองคืบเท่านั้น อ้า - ผมเป็นพี่ชายของแจลล์ครับ ผม

คงจะรับใช้ท่านได้ดีเหมือนน้องชายของผม เพราะเขาเรียนวิชาตัดผมไปจากผม "

ท่านขุนลี้มตาโพลง

" งั้นเรอะ ถ้ายังงั้นเธอก็ชื่อฉลาดนะซี "

" ครับผมเอง เชิญนั่งครับ เก้าอี้ตัวที่สอง "

ขุนโลหการฯ จ้องมองคุณนิกรแทบไม่กระพริบตา

" แลลี้มเคยเล่าให้ฉันฟังว่า เขาเรียนวิชาตัดผมมาจากนายฉลาดพี่ชายของเขา แต่เขาว่าพี่ชายของเขาหน้าตาเหมือนเขามากราวกับพิมพ์เดียวกัน ฉันรู้สึกว่าเขาไม่มีส่วนเหมือนแลลี้มเลย "

" จริงครับ เมื่อก่อนเราเหมือนกันมาก พอผมป่วยเป็นอหิวาห์หน้าตาผมก็เปลี่ยนแปลงไป "

ท่านขุนจู้ปาก

" ขอเสียดีเถอะ อย่าเอ่ยชื่อถึงมัน "

นิกรพาแขกของเขาไปนั่งที่เก้าอี้หมายเลข ๒ แถวซ้าย

เสียดีหงวนหัวเราะหึ ๆ ชอบออกชอบใจที่แขกของนิกรมีศิระล้านเลียนหัวอกอันเดียวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขุนโลหการ ๆ กับท่านเจ้าคุณไม่ยอมมองหน้ากันเลย ต่างฝ่ายต่างรู้สึกเกลียดหน้ากันอย่างยิ่ง ขณะที่นิกรเอาผ้ากันเปื้อนคลุมตัวให้ท่านขุนโลหการ ๆ ท่านขุนก็กล่าวแนะนำตัวเองให้นิกรรู้จักเหมือนกับจะโอ้อวด

" ฉันให้น้องชายของเธอตัดผมฉันเป็นประจำสามสี่ปีแล้ว ฉันคือขุนโลหการวิฑูรย์ ต่อไปถ้าร้านนี้เปลี่ยนแคชเชียร์เสียดีใหม่ฉันจะพยายามมาอุดหนุนเสมอ "

" ครับ ผมจะบอกเจ้าของร้านให้เปลี่ยนใหม่ "

นิกรเริ่มต้นใช้ตะไกรบิดตาเลียนไฟฟ้าไถดินผมท่านขุนโลหการ ๆ เขาๆ แล้วไถจนหูทั้งสองข้างเพียงเล็กน้อย เพียงนาทีเดียว เขาก็เก็บตะไกรบิดตาเลียน แล้วหยิบตะไกรมือกับหวีมาเล็มและตบแต่ง

" โอ้ โอ วิเศษแท้ นายฉลาด " ท่านขุนร้องขึ้นดังๆ

" ให้คืนดาบซีเฮ้า เธอตัดผมให้ฉันได้ถูกใจฉันดีกว่านายแลลี้มตั้งเขอะเยะ ทาบกันไม่ติดทีเดียว "

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล ความจริงเขาตัดอย่างเฮงชวยแท้ๆ แต่กลับได้รับคำชมเชยจากแขก

" ประทานโทษครับ ศิระของท่านขุนมีผมน้อย ตัดมากไม่ได้ต้องตัดนิดหน่อยเท่านั้น โดยเฉพาะผมบนกลางกบาล...เอ๊ย...กลางศรีษะตัดไม่ได้แม้แต่นิดเดียว "

ท่านขุนยิ้มเป็น

" จริง จริงของเธอ นายแลลี้มมันตัดผมให้ฉันก็ดีหรือแต่มันตัดเอาออกมากเกินไปบางทีฉันชักโมโหเคียด "

นิกรเอียงคอไปมามองดูศิระของขุนโลหการ ๆ

" สวยแล้วครับท่านขุน ก่อนตัดมองดูคล้ายเกาะไหหลำ ตอนนี้คล้ายเกาะโอกินาวา นะครับ "

" แล้วกัน ไหงเอาหัวฉันไปเปรียบกับเกาะต่าง ๆ ละ "

นิกรจัดแจงเปลี่ยนผ้ากันเปื้อนใหม่ ใช้ผ้าขนหนูคลุมให้ท่านขุนแล้วกันคอกันท้ายทอยให้เสร็จแล้วก็กระดกเก้าอี้ลงเป็นเก้าอี้นอน ขุนโลหการ ฯ บอกนิกรเบาๆ

" แคะหูด้วยนะ "

" ครับผม ล้างตาและจี๋ตาด้วยไหมครับ รู้สึกว่าจี๋ตาท่านขุนแยะหน่อย "

" ไม่ต้อง ๆ "

" ครับ ถอนขนจ๊กแร่ไหมครับ "

ขุนโลหการ ฯ ลืมตาโพล่ง

" ร้านนี้มีบริการถอนขนจ๊กแร่ด้วยหรือเชอ "

" ไม่มีหรือครับ " นิกรพูดยิ้มๆ

" แต่ผมบริการพิเศษสำหรับท่านขุน คนเราปล่อยขนจ๊กแร่ให้ยาวเกินไปไม่ดีครับ ผู้ที่มีรถส่วนตัวใช้ก็ไม่สู้ใคร ผู้ที่โหนรถเมล์แยะหน่อย บางที่เป็นสาวเป็นนางขนจ๊กแร่ยาวตั้งคืบยื่นโหนรถเมล์ทำหน้าตาย "

ขุนโลหการ ฯ หัวเราะหึๆ

" ไม่เป็นไร ฉันมีรถของฉันใช้เอง "

นิกรเริ่มต้นโกนหนวดโกนหน้าให้แขกของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจแต่กระนั้นมิดโกนก็ยังบาดจุกท่านขุนเลือดไหลแดง นิกรรีบหยิบผ้าและแปรงคบเลือดที่ข้างรูจมูกออก ท่านขุนหลับแล้ว นิกรใช้มิดโกนกันกลางศรีษะตบแต่งเกาะไหหลำจนเป็นวงกลม

ในที่สุด หลังจากนวดหน้านวดตัวให้แขกของเขาด้วยเครื่องนวดไฟฟ้าแล้ว นิกรก็ลงมือแคะหูให้ท่านขุน โลหการ ฯ โดยอาศัยไฟฟ้าตั้งดวงหนึ่งซึ่งเจ้าแก้วช่วยยกมาให้

" อื้อ ...เบาหน่อย " ท่านขุนร้องอุทธรณ์

นิกรจู้ปาก

" ทนหน่อยนะครับ ก่อนนี้ใหญ่เหลือเกิน ถ้าผมเอาก้อนนี้ออกมาได้ใครกระซิบดำท่านขุนเบา ๆ ท่านขุนก็ได้ยิน "

นิกรพยายามแคะหูขึ้นนั่นออก ขุนโลหการ ฯ ทั้งเจ็บทั้งคันบางทีก็สูดปากอย่างอ่อย บางทีก็สะดุ้งและร้องครางด้วยความเจ็บปวด แต่ตอนหลังขุนโลหการ ฯ แทบจะทนไม่ไหว

" โอ๊ย ๆ ช่าง เดียว ๆ ก่อน "

นิกรยิ้มแห้งๆ

" เจ็บมากหรือครับ "

" ใช่ สงสัยเหลือเกินว่าที่เธอพยายามแคะมันออกมานะมันอาจจะเป็นแก้วหุมามากกว่าหู "

ของนั้น "

นิกรยิ้มปากแน่น

" นั่นนะซีครับ สีมันแดง งามะครับ "

ท่านขุนน้อยตาเหลือก เขาร้องตะโกนลั่นร้าน

" นั่นแหละแก้วหู อ้า - พอแล้วอย่าแคะเลย แคะหูซ้ายเถอะเธอนะตัดผมได้ชำนาญมาก แต่การแคะหูผู้แคะล้มเขาไม่ได้น้องชายเธอมือเบากว่านี้ เขารู้ด้วยว่าอะไรคือแก้วหูหรือจี่หู และข้างซ้ายให้ฉันเถอะข้างขวาพอแล้ว "

นิกรยกไฟฟ้าไปตั้งทางซ้ายของขุนโลหการฯ แล้วเริ่มลงมือแคะหูข้างซ้าย เริ่มต้นด้วยการใช้ขนห่านแยงเข้าไปแล้วหมุนเบา ๆ ท่านขุนนอนอมยิ้มน้ำลายไหลยืดเพราะความสบายต่อจากนั้นนิกรก็ใช้เหล็กเล็ก ๆ อันเป็นเครื่องมือแคะหูเซะจี่หูก้อนหนึ่ง นิกรใช้ความพยายามอยู่เกือบสองนาทีก็ใช้คีมดึงมันออกมา จี่หูก้อนนั้นยาวเกือบคืบเศษ นิกรชูให้ท่านขุนดู

" นี่มันจี่หูหรืออะไรแน่ครับท่านขุน "

ขุนโลหการฯ ลืมตาโพลง

" โอ๊ยโย่ ปลาหมึกบคนะเธอ ลูกชายคนเล็กอายุ ๕ ขวบของฉันคงเอาปลาหมึกบคยัดเข้าไปในหูฉันตามคำสั่งของเมียฉันตอนที่ฉันเมาเหล้าจนไม่เป็นสับปะรด "

นิกรหัวเราะหึ ๆ

" ท่านขุนยังเคราะห์ดีนะครับ ถ้าคุณหนูที่บ้านเอาพัคลมหรือโทรทัศน์ยัดเข้าไปท่านขุนแน่ทีเดียว นี่ขี้ดมาก็วันแล้วครับ "

ขุนโลหการ ฯ นิ่งคิด

" ก็คงจะไม่น้อยกว่าสองอาทิตย์ ฉันจำได้ว่าในราว ๒๐ วันฉันตัดผมครั้งหนึ่ง แหม - เอาปลาหมึกชิ้นนี้ออกแล้วหูฉันโล่งทีเดียว มีน้ำละนึกสงสัยมาหลายวันแล้ว ทำไมหูข้างซ้ายถึงอื้อใครพูดอะไรไม่ใคร่ได้ยิน เธอช่วยดูให้ละเอียดถี่ถ้วนฉันนายฉลาดเพื่อมีอะไรหลงอยู่ในหูอีกบ้าง "

นิกรก็มลงมองดูแล้วแคะต่อไป สักครู่หนึ่งเขาก็ดึงกระดาษเช็ดมือสีชมพูชิ้นหนึ่ง ออกมาจากหูของท่านขุนโลหการ ฯ

" นี่ขี้งึครับ ได้กระดาษเช็ดมืออีกชิ้นหนึ่ง และมีอะไรอีกชิ้นหนึ่งโผล่ออกมาเห็นนิดเดียว อาจจะเป็นปืนแก๊ปสำหรับเด็กเล่นก็ได้ครับ "

" ฮ้า ถึงอย่างนั้นฉันก็แยซีเธอ "

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ แคะหูให้ท่านขุนต่อไปมีจี่หูเพียงสองสามก้อน แล้วนิกรก็ปั่นหูให้ด้วยขนหางของท่านทำให้คันสบายถึงกับท่านขุนสูดปากและยิ้มเห็นฟันปลอมขาว

ในที่สุด หลังจากนิกรได้นำผ้าชุบน้ำอุ่นผสม โอติโค โคนมาเช็ดหน้าให้แขกของเขาแล้วเขาก็กระดกแก้วอีกขึ้น ขุนโลหการ ฯ แลเห็นศรัทธาของตัวเองเปลี่ยนแปลงไป มองดูคล้าย ๆ ไข่ดาวก็แปลกใจ

" เอ๊ะ เธอเปลี่ยนแปลงศรีษะฉันหรือนี่ "

" ครับผม แบบนี้เป็นแบบของท่านผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ครับสง่าน่าเกรงขามมาก "

ขุนโลหการ ฯ อมยิ้ม

" งั้นเธอ ดีเหมือนกัน " พุดจบก็ก้าวลงมาจากเก้าอี้

แล้งส่งธนบัตรใบละ ๒๐ บาทให้นิกรรวม ๒ ฉบับ

" เงินเหลือนั้นให้เธอ เธอตัดผมถูกใจฉันมาก ต่อไปฉันไม่ให้แฉล้มตัดประจำแล้ว ฉันจะให้เธอตัด "

" ขอบคุณครับคุณหลวง "

ขุนโลหการ ฯ สะดุ้งเฮือก

" เป่า - ฉันเป็นแค่ขุนเท่านั้น ลาก่อนนะฉลาด วันหลังพบกันใหม่ "

นิกรยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

" สวัสดีครับ "

ท่านขุนผู้อัธยาศัยดีเดินออกไปจากร้าน "เกศาไส "

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะอย่างขบขัน พลก่่าวกับนิกรและเสียดหงวนว่า

" แกสองคนรอดถูกตะเหมือนกับมีปาฏิหาริย์วะแทนที่แขกจะโกรธ กลับชอบใจทรงผมแบบเฮงชวยของแกทั้งสองคนถ้ามีแขกมาตัดผมอีกแกกับอ้ายหงวนจัดการก็แล้วกัน สำหรับกันไม่กล้าตัดให้เขาไว้ "

นายพลดิเรกหัวเราะชอบใจ

" ออไร ไอ้ก็เหมือนกัน "

ในนาที่นั่นเอง ประตูกระจกหน้าร้านตัดผมก็ถูกผลักออกชายกลางคนคนหนึ่งพานายสิบตำรวจโทคนหนึ่งเข้ามาในร้านเขาคือพนักงานเทศบาลซึ่งมีหน้าที่ตรวจตราร้านแต่งผมและเสริมสวยทั้งหลายในกรุงเทพฯ นิกรปราดเข้าไปต้อนรับ

" ตัดผมเชิญครับ ตัดเทียมเป่าลอนหรือตัดทรงอะไรได้ทั้งนั้น "

พนักงานเทศบาลยิ้มให้นายจอมทะเล้น

" ผมไม่ได้มาตัดผมหรอกครับ แต่มาขอดูใบอนุญาตตัดผมของพวกคุณ "

นิกรอ้าปากหาว ค่อย ๆ หันหน้ามาทางเสียดหงวน

" นายสมานเล่นงานเราแน่ "

นายพลดิเรกเข้ามาหาเจ้าหน้าที่เทศบาล

" พวกมันไม่มีใบอนุญาตหรอกคุณ เพราะเราเป็นช่างตัดผมสมัครเล่น "

" ถ้ายังงั้นก็ไปพุดกันที่โรงพักเถอะครับ "

เสียดหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที

" เรื่องนี้มีการติดคุกไหมคุณ "

พนักงานเทศบาลหัวเราะเบา ๆ

" ไม่ติดหรอกครับ ผิดพระราชบัญญัติเทศบาลอย่างมากก็ปรับเงินเท่านั้น "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับสี่สหายทันที

" นายสมาน แก่ลึงบอกพนักงานเทศบาลให้มาจับเราแน่นอน ไปไว้โรงพยาบาล เรื่องมันต้องยอมให้ตำรวจเขาเปรียบเทียบปรับเรา ความจริงเราจะเบงก็ได้แต่ไม่ยอมเบง "

" แล้วร้านเราล่ะครับ " พลถาม

" ก็ให้อ้ายแห้วมันปิดร้านเสีย เราจะเปิดร้านได้อีกก็ต่อเมื่อเราได้ช่างตัดผมและหมอนวดสาวเรียบร้อยแล้ว "

นิกรขบกรามกรอด เขากล่าวขึ้นว่า

" เสร็จเรื่องเสียก่อน ต้องจ้างคนตาบอดยิงนายสมานทิ้งเสีย ถอดเสื้อช่างตัดผมออกเสียที่สี่พวกเรา "

แล้วเขาก็หันมาถามพนักงานเทศบาล " คุณครับ เป็นช่างตัดผมต้องตีตัวด้วยหรือครับ "

" ต้องมีใบอนุญาตครับ ช่างทุกคนต้องไปรับการตรวจโรคจากแพทย์ของเทศบาล แล้วก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามระเบียบ อย่าเรียกใบอนุญาตว่าตัวเลขครับ ฟังทะเม่ง ๆ ยังไงชอบกล "

พวกชาวบ้านในซอยนี้ต่างแตกตื่นไปตามกัน เมื่อคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถูกจับไปสถานีตำรวจ

- อวสาน -